


# CHUYỆN ĐỜI TÔI

 Chúng ta hãy cúi đầu một lát để cầu nguyện.

Lạy Thiên Phụ từ ái của chúng con, thật là với những đặc ân mà chúng con được đến gần Ngài, Đức Chúa Trời và Cứu Chúa của chúng con. Nghe bài hát tuyệt diệu này, *Lớn Bấy Duy Ngài*, nó làm chúng con xúc động bởi vì đó chúng con biết rằng Ngài vĩ đại. Và chúng con cầu xin rằng sự vĩ đại của Ngài sẽ được bày tỏ cho chúng con lần nữa, buổi chiều hôm nay, khi chúng con nói. Và nhằm phần của con, lần đầu tiên trong nhiều năm qua, để cố gắng đi trở lại trong quá khứ của cuộc đời, và con cầu nguyện để Ngài sẽ ban cho con sức lực và—và những gì con cần, Chúa ôi, ở trong thì giờ này. Và nguyện xin tất cả lỗi lầm của cuộc đời con chỉ là những bậc đá tam cấp cho những người khác, mà sẽ mang họ đến gần hơn với Ngài. Xin nhậm lời, Chúa ôi. Nguyện xin các tội nhân nhìn thấy những dấu chân trên bãi cát của thời gian, và xin cho họ được dẫn dắt đến với Ngài. Chúng con cầu xin những điều này trong Danh Chúa Jêsus. A-men.

Xin mời anh chị em ngồi.

<sup>2</sup> [Anh Glover nói, “Anh có thể cầu nguyện cho những chiếc khăn tay này trước khi bắt đầu giảng không?”—Bt.] Tôi sẽ vui lòng. [*Có những cái kia và những cái này cần cầu nguyện cho.*] Được rồi, thưa anh, cảm ơn anh. Như người thánh đồ này, Anh Glover, mà đến nay tôi đã biết anh được vài năm, có đặc ân được gặp gỡ trò chuyện với anh một lát tối hôm qua. Và anh đã kể với tôi về...anh đã được năm nghỉ một thời gian, nghỉ ngơi. Và hiện giờ, ở tuổi bảy mươi lăm, đang trở lại hầu việc Chúa. Tôi nghe điều đó tôi thấy đỡ mệt hơn trước phân nửa. Tôi đã nghĩ tôi thì mệt mỗi, nhưng giờ thì tôi—tôi không tin là tôi còn mệt. Anh ấy vừa mới đặt tại đây cho tôi vài chiếc khăn tay, trong hình—hình thức những cái phong bì, và đại loại như vậy, nơi chúng được mang vào và đã mang về lại rồi.

<sup>3</sup> Bây giờ, quý vị nào qua truyền thanh trong xứ, hoặc ở đây, mà ao ước được một trong những chiếc khăn tay này, và quý vị muốn...Đền thờ Angelus phát chúng ra thường xuyên, luôn mọi

lúc. Quý vị có thể viết ngay tại đây tới Đền thờ Angelus và họ sẽ cầu nguyện trên nó, bởi vì tôi sẽ đảm bảo với quý vị rằng nó là hợp với lời Kinh Thánh. Nó là một lời hứa của Đức Chúa Trời.

4 Và nếu đó là điều mà quý vị muốn tôi cầu nguyện trên một cái khăn cho quý vị, ồ, tôi sẽ vui mừng làm điều đó. Quý vị có thể viết thư cho tôi tới hộp thư bưu điện 3-2-5, 325, Jeffersonville, được đánh vần là J-e-f-f-e-r-s-o-n-v-i, hai chữ l, e. Jeffersonville, Indiana. Hay nếu quý vị không thể nhớ số hộp thư bưu điện, thì cứ viết "Jeffersonville." Đó là một thành phố nhỏ, dân số khoảng ba mươi lăm ngàn. Mọi người đều biết tôi tại đó. Và vì thế chúng tôi sẽ vui mừng để cầu nguyện trên chiếc khăn tay đó và gửi đến cho quý vị.

5 Và, hiện giờ, chúng ta đang có thành công lớn trong việc làm điều này, bởi vì...Anh em sẽ có một mẫu thư gắn kèm theo với nó, để dân sự khắp thế giới cầu nguyện mỗi buổi sáng lúc chín giờ, và lúc mười hai giờ và lúc ba giờ. Và anh em có thể tưởng tượng, trên khắp thế giới, có biết bao người phải thức đêm để làm việc cầu nguyện này. Vì vậy nếu tất cả hàng vạn người này, và hàng ngàn lần, đang dâng lời cầu thay lên với Đức Chúa Trời vào chính cùng một lúc cho chức vụ này, bệnh tật của anh em, thì Đức Chúa Trời thật sự cũng không thể ngoảnh mặt làm ngơ được. Và vì vậy bây giờ chúng ta, như tôi nói, chúng ta không có chương trình nào, chúng ta không đang cần một đồng xu nào. Chúng ta chỉ...Nếu chúng tôi có thể giúp đỡ anh chị em, đó là lý do chúng ta có mặt tại đây. Và chúng ta hãy...

Người nào đó đang mang đến một bó khăn tay khác.

6 Bây giờ, nếu anh em không có khăn tay mà cần chúng tôi gửi cho, ồ, thì anh em cứ viết thư, dù thế nào đi nữa. Nếu anh em không cần nó ngay bây giờ, kẹp nó trong Sách Công Vụ, trong Kinh Thánh, chương thứ 19. Và nó sẽ là một hình thức của một cái ruy băng trắng nhỏ mà được gửi cho anh em, và những lời chỉ dẫn cách phải xưng tội của mình trước như thế nào. Và (cám ơn anh) cách xưng nhận tội lỗi của mình. Anh em đừng bao giờ cố xin cho được điều gì từ nơi Đức Chúa Trời mà trước tiên không sống đúng với Đức Chúa Trời. Hiểu không? Và sau đó anh em được chỉ dạy trong điều này để mời gọi những người lân cận của

mình vào, và mục sư của anh em. Nếu anh em còn có điều gì nghịch với ai trong lòng mình, hãy đi làm hòa với họ trước, rồi trở về. Và rồi cầu nguyện, có một buổi nhóm cầu nguyện trong nhà của anh em, và ghim khăn tay này vào dưới vạt áo của mình, rồi tin Đức Chúa Trời. Và vào chính ba lượt giờ cầu nguyện nói trên, mỗi ngày, sẽ có nhiều người trên khắp thế giới đang cầu nguyện, một dây chuyền khắp thế giới.

7 Và bây giờ nó là của anh em, hoàn toàn miễn phí, chỉ gói đến. Và—và, hiện giờ, chúng tôi sẽ không có hồi âm thư cho anh em để hối thúc anh em hay nói anh em phải ủng hộ chương trình nào đó mà chúng tôi có. Chúng tôi muốn anh em ủng hộ chương trình, nhưng chúng tôi không—không có gì cho anh em yểm trợ cả. Thấy không? Vì vậy anh em...Không phải để lấy địa chỉ của anh em, đó chỉ vì muốn tiện cho công việc và chức vụ của Chúa, mà chúng tôi đang cố gắng thực hiện.

8 Bây giờ chúng ta hãy cúi đầu. Và nếu có anh em nào đang nghe giảng qua đài truyền thanh, có khăn tay của anh em ở đó, cứ đặt tay của chính mình lên trên nó trong khi chúng ta cầu nguyện.

9 Lạy Chúa nhân từ, chúng con mang đến Ngài những gói nhỏ này, có lẽ một số trong chúng trông có lẽ là những bộ quần áo nhỏ dành cho bé sơ sinh, hay—hay thứ áo lót nhỏ nào đó, hoặc có thể là một đôi ủng nhỏ, hay—hay là thứ gì đó, một khăn tay, mà sẽ đem đi đến người đau ốm và người bệnh tật. Lạy Chúa, đó là theo Lời Ngài mà chúng con làm điều này. Vì chúng con đọc, trong Sách Công Vụ, rằng họ đã lấy từ thân thể của thầy tể Ngài, Phao-lô, những chiếc khăn tay và những cái tạp dề, bởi vì họ tin rằng Thần của Ngài ở trên người. Và khiến các tà linh ra khỏi dân sự, và những bệnh tật và đau đớn đã lìa khỏi họ, bởi vì họ đã tin. Và giờ này chúng con nhận biết, Chúa ôi, rằng chúng con không phải là Thánh Phao-lô, nhưng chúng con biết rằng Ngài vẫn là Chúa Jêsus. Và chúng con cầu nguyện để Ngài sẽ tôn cao đức tin của những người này.

10 Và đã từng được nói rằng khi Y-sơ-ra-ên, cố gắng vâng lời Đức Chúa Trời, đã lâm vào thế bí, phía trước họ là biển cả, cả hai bên đều là những dãy núi, còn quân đội của Pha-ra-ôn đang đến

gần. Và người đã nói, rằng “Đức Chúa Trời nhìn xuống xuyên qua Trụ Lửa đó, với đôi mắt thịnh nộ, và biển cả đã hoảng sợ và tự nó cuốn ngược lại, và tạo nên một con đường cho dân Y-sơ-ra-ên băng qua để tiến tới miền đất hứa.”

11 Ôi Chúa, xin nhìn xuống lần nữa, khi những gói này được đặt lên trên những thân thể bệnh tật trong sự tưởng nhớ đến Lời hằng sống của Ngài. Và xin cho bệnh tật hoảng sợ, khi nhìn xuyên qua Huyết của Con Ngài, Jêsus, Đấng đã chết cho sự đền tội này. Và xin cho kẻ thù bị hoảng sợ và bỏ chạy, hầu cho những người này có thể di chuyển vào lời hứa, rằng “Trên hết mọi sự,” đó là mong muốn của Ngài “rằng chúng con có sức khỏe dồi dào.” Xin nhậm lời, Cha ôi, vì chúng con gửi nó đi với thái độ đó—với thái độ đó trong lòng mình. Và đó là mục tiêu của chúng con. Chúng con gửi nó trong Danh Chúa Jêsus Christ. A-men.

Cảm ơn, Anh Glover. Cảm ơn, thưa anh.

12 Bây giờ, tối nay là buổi nhóm kết thúc của kỳ họp phục hưng này, tôi không biết nó sẽ được phát thanh hay không, nhưng tôi muốn nói (nếu không) với thính giả trên làn sóng truyền thanh, rằng đây là một trong những buổi nhóm tốt đẹp nhất mà tôi đã từng có trong nhiều, nhiều năm nay. Nó là buổi nhóm có tính hợp tác, vững chắc, lành mạnh, đáng yêu nhất mà tôi đã từng được dự trong một thời gian dài.

13 [Một anh em nói, “Chúng ta có phát thanh trên làn sóng cho đến bốn giờ mười lăm, thưa anh. Và họ đang lắng nghe anh, trên khắp miền nam California, ngoài các hải đảo, và trên các con tàu. Chúng tôi nhận được tin nhắn từ họ. Và vì vậy anh có một cử tọa rất đông, hàng ngàn và hàng vạn người.”—Bt.] Cảm ơn, thưa anh. Điều đó rất tốt. Thật vui mừng nghe được điều đó. Đức Chúa Trời ban phước trên tất cả các bạn.

14 Và tôi chắc chắn luôn có một nơi ấm áp trong lòng tôi dành cho Đền thờ Angelus, vì sự ủng hộ của nó dành cho Phúc âm trọn vẹn của Chúa Jêsus Christ. Và, bây giờ, nó—nó dường như trở nên thân thiết hơn đối với tôi bây giờ. Dường như, sau khi gặp mọi người và thấy tinh thần tốt của họ, tôi dường như thích mình càng giống như một người trong vòng anh em hơn bao giờ

hết. Xin Đức Chúa Trời ban phước cho anh em, là lời cầu nguyện của tôi. Và...[Cử tọa vỗ tay—Bt.] Cảm ơn, lòng tốt của anh em.

15 Bây giờ, điều được đưa ra hôm nay mà tôi hầu như đã nói chuyện với anh em một lúc về: *Chuyện Đời Tôi*. Đó là một—một điều khó khăn cho tôi. Đây sẽ là lần đầu tiên tôi đã cố gắng tiếp cận nó trong nhiều năm. Và tôi sẽ không có thì giờ để đi vào các chi tiết, nhưng chỉ một phần của nó. Và, trong đây, tôi đã phạm nhiều lỗi, đã làm nhiều điều sai trật. Và tôi sẽ ao ước, rằng anh em trong vùng đất truyền thanh và anh em đang có mặt, rằng anh em sẽ không lấy những lỗi của tôi để là những hòn đá gây vấp phạm, nhưng là những bậc tam cấp để mang anh em đến gần Chúa Jêsus hơn.

16 Thế thì, tối nay, những tấm thẻ cầu nguyện đang được phát ra cho buổi nhóm chữa lành tối nay. Vậy thì, khi chúng ta nói về *buổi nhóm chữa lành*, không có nghĩa rằng chúng ta sắp chữa lành cho người nào đó, mà chúng ta sẽ “cầu nguyện cho người nào đó.” Đức Chúa Trời thực hiện sự chữa lành. Ngài rất đầy ơn với tôi, để đáp lời cầu nguyện.

17 Và tôi đang trò chuyện với viên quản lý của một nhà truyền giảng phúc âm nổi tiếng, tại đây cách đây một thời gian, và—và đã được hỏi tại sao nhà truyền giảng này đã không cầu nguyện cho người đau. Và nhà truyền giảng này đáp lại cho viên—viên quản lý của những buổi nhóm của tôi, nói, “Nếu...” Nhà truyền giảng này tin vào sự chữa lành Thiêng liêng. Nhưng nếu ông bắt đầu cầu nguyện cho những người đau ốm, điều đó sẽ làm gián đoạn buổi hầu việc của ông bởi vì ông được các giáo hội tài trợ. Nhiều giáo hội, và nhiều người trong họ, không tin vào sự chữa lành Thiêng liêng.

18 Vì vậy tôi có một sự tôn quý và kính trọng dành cho nhà truyền giảng đó bởi vì ông đang giữ vị trí của mình, địa vị chức vụ của ông. Ông có lẽ đã có thể...Tôi có thể không bao giờ có thể thay thế chỗ của ông, và tôi nghi ngờ ông có thể chiếm chỗ của tôi hay không. Tất cả chúng ta đều có một chỗ trong Nước Đức Chúa Trời. Tất cả chúng ta được kết hiệp với nhau. Các ân tứ khác nhau, nhưng cùng một Thánh Linh. Tôi có ý nói, những sự bày tỏ khác nhau, nhưng cùng một Thánh Linh.

19 Và, bây giờ, tối nay những buổi nhóm sẽ bắt đầu...Tôi nghĩ họ đã nói buổi hòa nhạc bắt đầu vào lúc sáu giờ ba mươi. Và, vậy thì, nếu anh em ở bên ngoài trong vùng đất truyền thanh, hãy đến để lắng nghe điều này. Nó...Nó sẽ luôn luôn, tốt đẹp.

20 Và rồi tôi muốn nói rằng những tấm thẻ cầu nguyện sẽ được phát ra ngay lập tức sau buổi nhóm này, ngay khi buổi nhóm này kết thúc, nếu anh em có mặt ở đây và muốn có một thẻ cầu nguyện. Tôi đã được cho hay ở đó chỉ cách đây một lát, con trai tôi hay Ông Mercier hay Ông Goad, họ sẽ phát ra những tấm thẻ cầu nguyện. Cứ ở lại trong ghế ngồi của các bạn. Ngay khi buổi nhóm chấm dứt, cứ ngồi lại trong ghế ngồi của mình để các chàng trai có thể đi xuống qua hàng và lấy những tấm thẻ cầu nguyện phát ra thật nhanh như có thể được. Điều đó sẽ xảy ra trên những ban công hay trên nền nhà, bất kỳ chỗ nào, những tầng ở dưới hay bất kỳ chỗ nào các bạn có mặt, cứ ở lại trong chỗ ngồi của các bạn và các chàng trai sẽ biết rằng anh em có mặt tại đây vì thẻ cầu nguyện. Và sau đó tối nay chúng ta sẽ cầu nguyện cho những người đau. Và nếu Chúa không thay đổi những suy nghĩ của tôi, tôi muốn giảng về đề tài tối nay, *Nếu Ngài Chỉ Cha Cho Chúng Tôi, Điều Đó Sẽ Làm Chúng Tôi Thỏa Mãn*.

21 Bây giờ tôi muốn đọc một phân đoạn chiều nay, chỉ để khởi đầu về *Chuyện Đời*, được tìm thấy trong Sách Hê-bơ-rơ, chương thứ 13, và chúng ta hãy bắt đầu tại đây về...Tôi muốn nói khoảng câu thứ 12.

*Ấy vì đó mà Chúa Jêsus cũng, đã chịu khổ tại ngoài cửa thành, để lấy chính huyết Ngài làm cho dân nên thánh.*

*Vậy nên chúng ta hãy đi...ra ngoài trại quân đặng đi tới cùng Ngài, đồng chịu điều sỉ nhục.*

*Vì tại đây chúng ta không có thành còn luôn mãi, nhưng chúng ta tìm một thành hầu đến.*

22 Vậy thì đó là hầu như là một chủ đề. Vì, anh em thấy, nếu nó là một câu chuyện đời, hay bất kỳ điều gì gắn liền với một con người, chúng ta không ca ngợi điều đó, và đặc biệt là quá khứ của một—một người, nếu nó đã từng đen tối như quá khứ của tôi. Nhưng tôi nghĩ, nếu chúng ta đọc lời Kinh Thánh, Đức Chúa Trời sẽ ban phước trên lời Kinh Thánh. Và suy nghĩ của tôi là:

*Rằng tại đây chúng ta không có thành còn luôn mãi,  
nhưng chúng ta tìm một thành hầu đến.*

23 Bây giờ, tôi biết rằng anh em rất yêu thích Los Angeles. Anh em có quyền ấy. Nó là một thành phố lớn, xinh đẹp. Với làn sương của nó và bất cứ điều gì nữa, tuy nhiên nó là một thành phố xinh đẹp, khí hậu tốt. Tuy nhiên thành phố này không thể còn luôn mãi, nó phải có một sự kết thúc.

24 Tôi đã đứng tại Rô-ma (nơi các hoàng đế vĩ đại) và các thành phố mà họ nghĩ họ sẽ xây dựng bất tử, và đào sâu xuống sáu thước thậm chí để tìm những tàn tích của nó.

25 Tôi đã đứng nơi mà các vua Pha-ra-ôn đã có các vương quốc vĩ đại của họ, và anh em đào xuống trong lòng đất để tìm ra chỗ mà các Pha-ra-ôn vĩ đại đã cai trị.

26 Tất cả chúng ta thích nghĩ về thành phố của chúng ta và nơi chốn của chúng ta. Nhưng, hãy nhớ, nó không thể đứng vững.

27 Khi tôi còn là một cậu bé tôi thường đi đến một cây phong lớn. Trong miền quê của tôi chúng tôi có nhiều gỗ cứng. Và rồi chúng tôi có cây phong này, cây phong đường, và những gì chúng ta gọi là “cây phong cứng” và “cây phong mềm.” Cây khổng lồ to lớn này, nó là cây đẹp nhất. Và khi tôi đi vào từ những cánh đồng, làm việc đầy rơm và—và những mùa gặt, tôi thích đi đến cây lớn này và—và ngồi xuống dưới nó và—và nhìn lên. Và tôi có thể nhìn thấy các nhánh lớn, đầy sức mạnh của nó lắc lư trong gió, nhánh khổng lồ vĩ đại. Và tôi nói, “Anh biết đấy, tôi tin rằng cây này sẽ ở đây trong hàng trăm và hàng trăm năm.” Cách đây không lâu tôi nhìn vào cây cổ thụ đó, nó chỉ là khúc cây gãy.

28 “Vì dưới đời này chúng ta không có một thành còn luôn mãi.” Không, không có điều gì tại đây trên địa cầu mà anh em nhìn thấy sẽ còn luôn mãi. Nó phải có một kết thúc. Mọi sự hay chết phải nhường cho sự không hay chết. Vì vậy cho dầu chúng ta xây dựng những xa lộ của chúng ta tốt bao nhiêu đi nữa, cho dầu chúng ta tạo nên những cấu trúc của chúng ta đẹp thế nào, tất cả chúng phải mất đi, vì tại đây chẳng có điều gì có thể còn luôn mãi. Chỉ có sự Không Thấy được là những gì còn luôn mãi.

29 Tôi nhớ căn nhà mà chúng tôi đã sống ở trong, đó là một căn nhà gỗ cũ kỹ phết bùn. Tôi...Có lẽ nhiều người chưa bao giờ nhìn thấy một căn nhà phết bùn. Nhưng nó được phết bùn tất cả, và những khúc gỗ lớn khổng lồ đã có trong căn nhà cũ đó, tôi nghĩ căn nhà đó sẽ đứng trong hàng trăm năm. Nhưng, anh em biết, hôm nay chỗ mà căn nhà đó đã đứng là một dự án nhà cửa. Nó khác biệt rất nhiều. Mọi thứ đang thay đổi. Nhưng...

30 Và trước đây tôi thường thấy cha tôi, ông là người khá thấp, to bè, rất khỏe, và ông là một trong những người nhỏ bé khỏe mạnh nhất mà tôi biết. Tôi đã gặp Ông Coots, một người thường làm việc với ông trong việc đốn những khúc gỗ, ông là người đốn gỗ, và cách đây khoảng một năm, và Ông Coots là một trong những người bạn rất tốt của tôi, và một chấp sự trong giáo hội Báp-tít Đầu Tiên, và ông bảo, “Billy, anh hẳn là một người thực sự đầy sức mạnh.”

Và tôi đáp, “Không, tôi không phải vậy, Ông Coots à.”

31 Ông ấy nói, “Nếu anh giống cha của anh, anh sẽ như thế.” Nói, “Tôi đã nhìn thấy con người đó, cân nặng một trăm bốn mươi cân, một mình ông chắt một khúc gỗ, cân nặng chín trăm cân lên toa xe.” Ông thực sự biết cách làm điều đó như thế nào. Ông rất khỏe. Tôi có thể gặp ông đi vào nơi để rửa ráy và chuẩn bị cho bữa ăn tối, khi Mẹ sẽ gọi ông.

32 Và chúng tôi có một cây táo già ở bên ngoài sân trước, và rồi có ba hay bốn cây nhỏ dọc theo về hướng sau. Và ngay ở cây giữa có một tấm gương soi cũ, đã bị vỡ, gương soi, một tấm lớn. Và được đóng vào một mé bên cây với một vài cái đinh uốn cong vào. Kiểu giống như cái mà vài người trong anh em thợ mộc đang lắng nghe sẽ gọi là “những cái móc áo choàng.” Nó đã được uốn cong vào để giữ tấm gương trong chỗ của nó. Và có một cái lược thiếc cũ. Bao nhiêu anh em đã từng nhìn thấy cái lược thiếc cũ... cái lược bằng thiếc kiểu xưa không? Tôi có thể thật sự thấy nó.

33 Và rồi một chiếc ghế băng nhỏ để rửa, chỉ là một tấm ván nhỏ với một cái chân xiêu bên dưới nó, đóng tựa vào cây. Một cái bơm nhỏ, cũ, nửa màu vàng nhạt ở đó mà chúng tôi bơm nước ra, chúng tôi giặt rửa tại cây già này. Và Mẹ thường lấy những bao đựng bữa ăn và làm những chiếc khăn tắm. Người nào đã từng



sử dụng khăn bằng bao đựng bữa ăn? Ồ, tôi thật cảm thấy như mình ở nhà bây giờ. Và những chiếc khăn thô nhám, lớn cũ đó! Và lúc mà bà tắm cho tụi nhỏ chúng tôi, bà sẽ...cảm thấy giống như bà đang tẩy đi lớp da mỗi lần mà bà kỳ cọ. Và tôi nhớ cái bao đựng bữa ăn cũ đó. Và bà kéo một vài sợi dây ra, làm những cái tua nhỏ, để hầu như trang trí cho nó.

<sup>34</sup> Bao nhiêu anh em đã từng ngủ trên một gối rơm? Ồ, tôi sẽ—sẽ nói! Bao nhiêu anh em từng biết một cái gối vỏ trấu là gì không? Ồ, Anh Glover, tôi chắc chắn đủ, cảm thấy như ở nhà bây giờ! Cái gối rơm, ồ, đã không lâu lắm kể từ khi tôi thực sự rời khỏi nó, và nó thì...Ồ, thật—thật là một giấc ngủ ngon, mát mẻ. Rồi vào tiết mùa đông họ lấy chiếc giường lông chim cũ và nằm trên đó, anh em biết, và rồi phải đặt một tấm vải bạt trên đầu chúng tôi bởi vì tuyết thổi vào trong những—những—những khe nứt trong căn nhà, anh em biết đấy, chỗ mà những tấm ván cũ sẽ bật lên, anh em biết đấy, và tuyết quét ngang qua nó. Và, ồ, tôi có thể nhớ điều đó rất rõ.

<sup>35</sup> Và rồi Bố thường có bàn chải cạo râu. Tôi...Bây giờ điều này sẽ làm anh em hiểu được. Nó được chế tạo từ những vỏ bắp, một bàn chải cạo râu bằng cùi trái bắp. Ông sẽ lấy xà phòng giặt cũ mà mẹ đã làm, bôi nó lên và rồi chà lên trên mặt mình với bàn chải cùi bắp này, và cạo nó với một lưỡi dao cạo có lưỡi cũ, lớn. Và vào Chúa nhật ông lấy các—các mẫu giấy, dán chung quanh cổ áo của ông, ông mặc những cổ áo bằng chất cen-lu-lô và đặt nó xung quanh cổ áo giống như thế này để giữ mờ—mờ—mờ hôi không dấy vào cổ áo sơ-mi của ông. Anh em có bao giờ nhìn thấy ai làm điều đó không? Ồ, chao ôi, chao ôi!

<sup>36</sup> Tôi còn nhớ một dòng suối nhỏ quen thuộc chảy bên dưới, nơi chúng tôi thường đi lấy nước uống, và lấy nước của chúng tôi từ một bầu đựng nước cũ. Bao nhiêu anh em đã từng nhìn thấy một cái bầu đựng nước? Ồ, bao nhiêu người trong anh em đến từ Kentucky, dầu thế nào đi nữa? Đúng thế, ồ, cứ nhìn những người dân Kentucky tại đây. Ồ, chao ôi, tôi—tôi ở ngay tại...Tôi nghĩ chính là tất cả những người dân Oklahoma và Arkansas ngoài đây, nhưng trông giống như người Kentucky đang di chuyển vào. Ồ, họ thật đã đào đúng mạch dầu hỏa ở Kentucky cách đây một

vài tháng, anh em biết đấy, vì vậy có lẽ đó là một vài người trong họ đang đến theo cách này.

37 Và rồi tôi nhớ khi Bố thường đến và rửa ráy cho bữa ăn chiều, ông xắn tay áo mình lên, và đôi cánh tay ngắn trùng trục. Và khi ông xắn tay áo lên để rửa, tung nước trên mặt của mình, những cơ bắp cứ nổi cuồn cuộn trên cánh tay của ông. Và tôi nói, “Anh biết không, cha tôi sẽ sống đến một trăm năm mươi tuổi.” Ông rất khỏe! Nhưng ông đã chết ở tuổi năm mươi hai. Hiểu không? “Vì dưới đời này chúng ta không có thành còn luôn mãi.” Đúng vậy. Chúng ta không thể sống mãi.

38 Bây giờ chúng ta hãy làm một cuộc hành trình ngắn, tất cả chúng ta. Mỗi một người trong anh em ở đây có một câu chuyện cuộc đời, giống như tôi, và thật tốt đẹp để thỉnh thoảng đi theo lần ký ức. Anh em không nghĩ vậy sao? Chỉ quay lại, và tất cả chúng ta hãy quay lại trong chốc lát, quay trở lại những kinh nghiệm tương tự như những đứa trẻ.

39 Và bây giờ phần đầu của câu chuyện đời. Tôi sẽ chỉ lướt qua bề mặt, bởi vì nó ở trong quyển sách và nhiều người trong anh em có sách đó.

40 Tôi được sinh ra trong một căn nhà nhỏ trên núi, đường đi lên những rặng núi Kentucky. Chúng tôi có một căn phòng để chúng tôi sống trong, không có tấm thảm trên nền nhà, thậm chí không có ván trên nền nhà, nó đơn giản chỉ là một sàn nhà trống trơn. Và một khúc gỗ, trên đầu của khúc gỗ được cắt ra với ba chân ở trên nó, đó là cái bàn của chúng tôi. Và tất cả những bé Branham đó sẽ chất đống chung quanh nó, và bên ngoài ở mặt trước của căn nhà gỗ nhỏ cũ kỹ, tất cả mấy anh em nhỏ bé, dầm mình, trông giống như một bầy đại thử lẫn lóc ngoài đó trong bụi đất, anh em biết đấy. Chúng tôi có chín người, và một bé gái, và cô bé thực sự có thời gian cực nhọc giữa đám con trai. Tuy nhiên ngày nay chúng tôi phải coi trọng cô ấy từ những điều mà chúng tôi đã làm trong những ngày đó. Cô ấy đã không thể đi với chúng tôi bất cứ nơi nào, chúng tôi sẽ đuổi cô ấy về, vì là con gái. Vì vậy cô không thể theo được, anh em biết đấy. Vì thế chúng tôi đã có...Và tất cả...

41 Nên nhớ đằng sau cái bàn đó chúng tôi chỉ có hai cái ghế, và chúng được làm từ vỏ cây. Chỉ những cây mai châu cũ ghép vào với nhau, và phía dưới của chúng được buộc với vỏ cây mai châu. Người nào từng nhìn thấy một cái ghế bằng vỏ cây mai châu chưa? Vâng. Và tôi có thể nghe Mẹ nói cho đến bây giờ. Ô, sau đó khi chúng tôi đã đi đến chỗ mà bà có thể có một cái sàn gỗ, với những bé sơ sinh đó trong lòng bà giống như thế này, và cứ đu đưa chiếc ghế cũ đó khua rầm rầm, rầm rầm, rầm rầm trên sàn nhà. Và tôi nhớ để giữ những đứa nhỏ không đi ra khỏi cửa, lúc bà đang giặt giũ hay làm điều gì đó, bà đặt một cái ghế nằm xuống và lật nó hồ như chắn góc ngang cửa ra vào, để giữ cho những đứa nhỏ khỏi đi ra ngoài khi bà phải đi đến con suối để lấy nước, và vân vân.

42 Và Mẹ mười lăm tuổi khi sanh ra tôi, Bố thì mười tám tuổi. Và tôi là con đầu trong chín đứa con. Và người ta đã kể cho tôi hay rằng vào buổi sáng mà tôi được sinh ra...

43 Bây giờ, chúng tôi rất nghèo, thực sự là những người nghèo nhất trong những người nghèo. Và thậm chí chúng tôi đã không có được một cánh cửa sổ trong căn nhà gỗ nhỏ này. Nó có giống như một cánh cửa bằng gỗ nhỏ mà anh em mở ra. Tôi nghi ngờ anh em chưa bao giờ thấy điều gì giống như thế. Một cánh cửa ra vào bằng gỗ nhỏ mở ra thay vì một cửa sổ, anh em giữ cho nó mở ra vào ban ngày và anh em đóng lại vào ban đêm. Chúng tôi không thể bật những đèn điện lên hay ngay cả đốt đèn dầu trong những ngày đó, chúng tôi có cái mà anh em gọi là “đèn mỡ.” Bây giờ, tôi không biết là anh em có từng biết đèn mỡ là gì không. Ô, anh em làm gì...Và anh em có bao giờ mua...đốt một mắc gỗ thông không? Vì chỉ lấy một mắc gỗ thông và đốt nó và đặt nó trên một cái nắp, nó sẽ cháy. Và điều đó...hun khói một chút, nhưng dù sao, không có đồ đạc trong nhà, để bị ám khói. Vì thế nó thực sự...nhà gỗ bị đầy khói. Nó thông khói tốt vì có nhiều lớp trần trên đó để khói bay ra. Vì thế nó...

44 Và tôi được sinh vào ngày—ngày 6 tháng Tư, năm 1909. Dĩ nhiên, anh em biết, điều đó khiến cho tôi nhỏ hơn hai mươi lăm tuổi bây giờ. Và vì vậy, buổi sáng mà tôi được sinh ra, Mẹ nói rằng họ đã mở cửa sổ ở trên. Bây giờ, chúng tôi không có bác sĩ

nào, có một bà đỡ đẻ. Chỉ...Và bà đỡ đẻ đó là bà nội tôi. Và vì vậy khi tôi được sinh ra và lần đầu tiên tôi cất tiếng khóc, và—và Mẹ muốn nhìn thấy đứa con mình. Và—và chính bà không hơn gì một đứa trẻ. Và khi họ mở toang cánh cửa sổ nhỏ, ngay lúc rạng đông, chừng năm giờ. Và...Có một chim cổ đỏ già đang đậu bên cạnh một bụi cây nhỏ. Như tất cả anh em đã nhìn thấy bức hình của nó trong—trong cuốn sách về chuyện đời tôi. Một chú chim cổ đỏ già đang đậu ở đó cứ ca hát hết mình.

<sup>45</sup> Tôi luôn thích những chim cổ đỏ. Nào, anh em các chàng trai trong miền đất có sóng truyền thanh, đừng bắn vào những chú chim của tôi. Anh em thấy đó, chúng là—chúng là—chúng là... Chúng là những con chim của tôi. Anh em có bao giờ nghe huyền thoại về chim cổ đỏ, nó có cái ngực màu đỏ như thế nào không? Tôi sẽ ngừng một lát ở đây. Làm sao mà nó có cái ngực màu đỏ... Có Vua của các vua sắp chết trên cây Thập tự ngày nọ, và Ngài đang chịu đau khổ và không có ai đến với Ngài. Ngài không có ai giúp đỡ Ngài. Và có một chú chim nâu nhỏ muốn nhổ những cái đinh ra khỏi cây Thập tự, và nó cứ bay vào cây Thập tự và giật những cái đinh kia ra. Nó quá bé nhỏ để nhổ chúng ra, và nó khiến cái ngực bé nhỏ của nó đẫm máu. Và kể từ đó cái ngực của nó đã trở nên đỏ. Đừng bắn nó, hỡi các chàng trai. Hãy để mặc nó.

<sup>46</sup> Nó đang đậu bên cửa sổ, kêu chiếp chiếp như những con chim cổ đỏ hát. Và—và Bố kéo cánh cửa sổ lại. Và khi họ kéo cánh cửa sổ nhỏ lại, Ánh Sáng đó mà anh em nhìn thấy trong bức hình đến xoay quanh trong cửa sổ, mẹ tôi bảo, và lơ lửng trên giường. Bà nội chẳng biết nói gì.

<sup>47</sup> Bây giờ, chúng tôi là...không phải là một gia đình tin kính. Người nhà tôi theo Công giáo. Tôi là người Á Nhĩ Lan cả hai phía. Cha tôi là người Á Nhĩ Lan hoàn toàn, Branham. Mẹ tôi là Harvey; chỉ có, cha của bà kết hôn với một người thổ da đỏ Indian Cherokee, vậy là làm gián đoạn dòng máu Á Nhĩ Lan. Và Cha và Mẹ không đi nhà thờ, và họ cưới nhau bên ngoài giáo hội và họ không có tôn giáo gì cả. Và quay lại đó trong những ngọn núi thậm chí không có một nhà thờ Công giáo. Vì vậy họ đến trong những người định cư ban đầu, hai dòng họ Branham

đến, từ đó sinh ra cả dòng dõi của những người có họ Branham; là gia phả của gia đình.

48 Và lúc đó bà đã mở ra...Khi họ mở toang cửa sổ này và Ánh Sáng này ở đó không di chuyển, họ không biết làm gì. Bố đã mua cho ông (Mẹ nói) một bộ quần áo mới mặc ngoài để làm việc cho sự kiện này. Ông đang đứng với...đôi cánh tay bỏ vào trong chiếc yếm của bộ quần áo mặc ngoài đã cũ, giống như những tay tiều phu và những người đốn gỗ sử dụng trong những ngày đó. Và điều đó đã làm cho họ sợ hãi.

49 Ồ, sau khi có lẽ tôi được mười ngày, hay gần như thế, họ đem tôi lên một giáo hội Báp-tít nhỏ gọi là “Vương quốc Opossum,” giáo hội Báp-tít Vương quốc Opossum. Đó thật là một cái tên. Có một thầy giảng định kỳ lớn tuổi, một thầy giảng Báp-tít theo lối cũ đến qua nơi đó hai tháng một lần. Trên...Dân sự sẽ có một buổi nhóm ngấn với nhau, họ sẽ hát một vài bài, nhưng họ có sự giảng dạy rất thường xuyên với một người đến theo định kỳ. Mỗi năm họ trả cho ông với một bao trái bí đỏ và một vài thứ giống như thế, anh em biết, mà dân sự đã trồng nó. Và thầy giảng già đã đi qua, và tại đó ông dâng lời cầu nguyện cho tôi như là một cậu bé. Đó là chuyến đi đầu tiên của tôi đến nhà thờ.

50 Vào năm đó khoảng...chừng hơn hai tuổi một chút gì đó, khả tượng đầu tiên đã xảy ra.

51 Ồ, họ đã kể khắp trong những ngọn núi ở đó rằng Ánh Sáng này đã đến. Vậy là người ta cố gắng để hình dung ra nó. Một vài người trong số họ bảo nó hẳn phải là ánh sáng mặt trời đang phản chiếu trên một tấm gương trong ngôi nhà. Nhưng không có tấm gương nào ở đó. Và mặt trời chưa lên, vậy là trời còn quá sớm, vào năm giờ đúng. Và rồi, ồ, họ chỉ bỏ qua Nó. Và khi tôi khoảng...được cho là gần ba tuổi...

52 Nay, tôi phải thành thật. Có những điều ở đây mà tôi không thích nói, và tôi muốn tôi có thể bỏ bằng nó và không phải nói nó. Nhưng tuy nhiên, thật lòng mà nói, anh em phải nói ra sự thật nếu điều đó ở trên chính anh em hay dân sự anh em. Hãy trung thực về điều đó, rồi nó sẽ luôn luôn giống vậy.

53 Cha tôi còn lâu mới trở nên một người tin kính. Ông là một chàng trai miền núi điển hình mà uống rượu liên tục, mọi lúc.

Và ông đã gặp một số phiến toái trong một cuộc ẩu đả, và đã có hai hay ba người đàn ông suýt bị giết khi họ đang đánh nhau, bắn, và dùng các con dao chém nhau, kiểu phe phái nào đó trên những ngọn núi. Và Bố là một trong những lãnh tụ băng đảng của cuộc đánh nhau này, bởi vì đã có một người bạn của Bố bị thương, và dùng ghế đánh vào một người nào đó. Và đã có...Gã đàn ông đó có một lưỡi dao vung ra và định chém người bạn của Bố gục xuống sàn nhà với lưỡi dao này, đâm thấu tim ông ta, và Bố đã đóng vai trò của ông. Và thực sự phải là một trận đánh nhau khủng khiếp, bởi vì họ, từ suốt con đường xuống đến Burkesville, cách nhiều dặm, người ta đã sai một cảnh sát trưởng đuổi theo Bố, trên lưng ngựa.

<sup>54</sup> Vậy là người đàn ông đó đang nằm chờ chết. Có thể là một vài trong những người của ông ta đang lắng nghe. Tôi sắp gọi tên của ông, tên ông là Will Yarbrough. Họ có lẽ...Tôi nghĩ một vài người trong họ ở tại California, những con trai của ông ta. Song ông là một gã côn đồ, đầy quyền lực, giết chết đứa con trai của chính mình với một thanh ray hàng rào. Vì vậy ông—ông ta là một gã gian ác và rất đầy quyền lực. Và vì vậy đã có một cuộc đấu dao lớn giữa ông ta và Bố. Và cha tôi suýt giết chết người đàn ông đó, vì vậy ông đã phải chạy và rời khỏi Kentucky và băng ngang dòng sông đến Indiana.

<sup>55</sup> Và ông có một anh trai, vào lúc đó sống, tại Louisville, Kentucky, là phó giám thị của Xưởng Cưa Đồ Gỗ Trang Trí ở Kentucky, tại Louisville. Và vì vậy Bố đến để tìm anh trai của ông. Bố là người nhỏ nhất trong các chàng trai, trong mười bảy người con. Và vì vậy ông đến để tìm anh trai của mình, và trong khi ông ấy đã chết gần một năm. Ông không thể quay về, vì pháp luật đang tìm kiếm ông. Và sau đó khi chúng tôi biết tin của ông bằng thư từ, được ký bởi một tên khác, nhưng ông đã bảo cho Mẹ cách có thể nghe tin ông như thế nào.

<sup>56</sup> Và rồi tôi nhớ một ngày mùa xuân (căn nhà gỗ nhỏ bé này) ở ngay đằng sau nhà. Và—và trong suốt thời gian đó sau khi...Có chín...giữa tôi và em trai kế tiếp của tôi cách nhau có mười một tháng, và nó vẫn còn đang bò. Và tôi có một cục đá lớn ở trong bàn tay mình, và tôi đang cố cho nó thấy tôi có thể ném hòn đá

này mạnh như thế nào vào trong đất bùn, nơi con suối đã chảy ra trên mặt đất và làm cho đất hóa bùn. Và tôi đã nghe một con chim, và nó đang hót trên cây. Và tôi nhìn lên cây đó và con chim bay đi khỏi, và, khi nó bay đi, có một Tiếng phán với tôi.

57 Bây giờ, tôi biết anh em nghĩ tôi không thể suy nghĩ và nhớ điều đó. Nhưng Chúa Đức Chúa Trời Đấng là Quan Án, có cả đất và trời và tất cả, biết rằng tôi đang nói sự thật.

58 Con chim đó, khi nó bay đi, một Tiếng nói đến từ chỗ con chim đã ở trên cây, giống như một cơn gió bị bắt lại trong bụi cây, và Nó nói, “Người sẽ sống gần một thành phố gọi là New Albany.” Và tôi đã sống, từ lúc tôi được ba tuổi cho đến lúc này, trong vòng ba dặm của New Albany, Indiana.

59 Tôi đi vào và kể cho mẹ tôi về điều đó. Ô, bà nghĩ tôi chỉ đang mơ hay điều gì đó.

60 Sau đó chúng tôi dọn đến Indiana và Cha đi làm cho một người, Ông Wathen, một người giàu có. Ông làm chủ Nhà máy Rượu Wathen. Và ông sở hữu những cổ phần lớn; ông là nhà triệu phú, và Đại tá ở Louisville, và—và bóng chày, và vân vân. Và rồi chúng tôi sống gần đó. Và Bố là người nghèo, tuy nhiên ông không thể làm mà không uống, vậy là ông—ông đi làm rượu uity-xki trong một—trong một nhà máy rượu.

61 Và rồi điều đó trở nên nổi khó khăn cho tôi vì tôi là đứa con lớn nhất. Tôi đã phải đến và mang nước đến nhà máy rượu này, để giữ cho những ống cuốn đó được mát trong lúc họ đang làm rượu uity-xki. Rồi ông phải bán nó đi, và rồi ông có hai hay ba trong những nhà máy rượu đó. Vậy thì, đó là phần mà tôi không thích kể, nhưng nó là sự thật.

62 Và tôi nhớ ngày nọ, từ nhà kho, tôi đến nhà, kêu khóc. Bởi vì bên ngoài ở đằng sau của chỗ đó là một cái ao, nó...nơi họ thường cất nước đá. Nhiều người trong các anh em nhớ vì họ thường cất nước đá và bỏ nó vào trong mặt cửa. Ô, đó là cách mà Ông Wathen giữ nước đá khỏi tan chảy ở miền quê đó. Và Bố là một—một tài xế cho ông ta, tài xế riêng. Và khi cái...ao này đầy cá và khi họ muốn đi cất nước đá và mang nó vào và bỏ nó vào trong mặt cửa, rồi khi nước đá chảy ra trong tiết mùa hạ khi nó chảy ra, tôi cho đó là một kiểu sạch sẽ, giống hơn là nước đá

hồ, và họ có thể sử dụng nó, không phải để uống, nhưng để giữ cho nước lạnh, đặt nó xung quanh những xô của họ và sữa của họ, và vân vân.

<sup>63</sup> Và một ngày kia mang nước trở lại bên ngoài ở giếng bơm này, mà cách gần một khu phố. Tôi kêu lớn với những đứa chưa có nước, bởi vì tôi đã đi học về và tất cả các cậu bé đã ra ngoài đến ao, câu cá. Tôi rất thích câu cá. Và vậy là tất cả chúng đã đi câu cá trừ ra tôi, và tôi phải mang nước đến cho nhà máy rượu này. Dĩ nhiên, ồ, điều đó phải nín thính, nó bị cấm. Và tôi...Thật là sự gian khổ như vậy. Và tôi nhớ đã đi đến đó với một ngón chân cái bị đứt, và tôi đã dùng lõi bắp lót dưới ngón chân cái của tôi để giữ nó khỏi dính bụi. Anh em đã có bao giờ làm điều đó chưa? Cứ đặt lõi bắp dưới ngón chân cái của anh em như thế này và buộc một sợi dây quanh nó. Nó giữ cho ngón chân cái của anh em hầu như thẳng lên giống như một cái đầu con rùa, anh em biết đấy, chêm vào. Anh em có thể theo dấu vết tôi mọi nơi tôi đi, với lõi bắp này dưới ngón chân tôi; chỗ mà tôi làm đứt nó, anh em biết đấy. Tôi không có đôi giày nào để mang. Vì vậy chúng tôi đã không bao giờ mang giày, đôi khi một nửa mùa đông. Nếu chúng tôi mang, chúng tôi...đó chỉ là những gì chúng tôi nhật được, người nào đó cho chúng tôi. Và quần áo với những gì người nào đó, làm từ thiện sẽ cho chúng tôi.

<sup>64</sup> Và tôi đã dừng lại dưới cây này, và tôi đang ngồi ở đó cứ gào lên (đó là vào tháng Chín) bởi vì tôi muốn đi câu cá, tôi đã phải mang nhiều chậu nước với những cái xô nhỏ dính mật đường, chỉ cao khoảng đó, nửa ga-lông, vì tôi chỉ là một cậu bé khoảng bảy tuổi. Và tôi đổ chúng vào trong một chậu lớn và rồi quay trở lại và lấy hai cái xô khác và quay trở lại, bơm nó. Đó là nước chúng tôi có. Và họ sẽ cho chảy ra một mẻ rượu ulyt-xki bắp đêm đó, những người này với Bố, ở trên căn nhà đó.

<sup>65</sup> Và tôi đang kêu khóc, và đột nhiên tôi nghe cái gì đó tạo nên một tiếng động giống một cơn gió lốc, cái gì đó giống như thế này (này, tôi hy vọng nó không lớn quá), kêu “Huuussss, huuussss,” chỉ một tiếng động giống như thế. Ồ, yên tĩnh dễ sợ, và tôi nhìn chung quanh. Và anh em biết gì không, một cơn gió lốc nhẹ, tôi tin anh em gọi đó là những cơn lốc nhỏ? Vào mùa thu của năm họ



hái qua khắp cánh đồng bắp, anh em biết, những chiếc lá và vân vân, vào mùa thu ở đó, những chiếc lá vừa đang bắt đầu trở màu. Và tôi ngồi dưới một cây bạch dương lớn, đứng khoảng nửa đoạn đường giữa cái kho và ngôi—ngôi nhà. Và tôi đã nghe tiếng động đó. Và tôi nhìn chung quanh, nó cũng thật im lặng như trong căn phòng này. Không một chiếc lá thổi đi chỗ nào, hay không gì cả. Và tôi suy nghĩ, “Tiếng động đó đang từ đâu đến vậy?” Ồ, tôi suy nghĩ, “Phải ra khỏi đây.” Chỉ là một cậu bé. Và tiếng động đó cứ trở nên càng lúc càng lớn hơn.

<sup>66</sup> Tôi nhắc những cái xô nhỏ của mình lên và gào lên thêm một đôi lần nữa và bắt đầu lên con đường, tôi đang nghỉ ngơi. Và tôi đã đi được một vài bộ từ đó, ra khỏi từ dưới những cái nhánh của cây lớn này, và, ồ, chao ôi, nó tạo nên một âm thanh quay cuồng. Và tôi quay lại nhìn, và khoảng chừng nửa đường lên cây đó là một cơn gió lốc khác, xoáy vào cây đó cứ xoay vòng và xoay vòng, làm lay động những chiếc lá đó. Ồ, tôi suy nghĩ chẳng có điều gì lạ về chuyện đó bởi vì nó chỉ ở trong thời gian đó của năm, và mùa thu, ồ, những cơn gió lốc đó đến. Nhỏ...Chúng tôi gọi chúng là “những cơn gió lốc.” Và chúng—và chúng tung bụi lên. Anh em đã nhìn thấy chúng trên sa mạc giống như thế. Tương tự như thế. Vì vậy tôi nhìn xem, nhưng nó đã không rời khỏi. Thường thường nó chỉ thổi tung trong một lát, rồi nó đi, nhưng nó đã ở đó trong hai phút rồi hay hơn nữa.

<sup>67</sup> Ồ, tôi bắt đầu đi lên con đường trở lại. Và tôi quay lại nhìn vào điều này lần nữa. Và khi Nó làm thế, một Tiếng con người thật có thể nghe được như tiếng nói của tôi, nói, “Con đừng bao giờ uống rượu, hút thuốc, hay làm ô uế thân thể của con trong bất kỳ cách nào. Sẽ có một công việc để cho con làm khi con lớn hơn.” Ồ, điều đó giống như làm tôi hoảng sợ đến chết! Anh em có thể tưởng tượng một cậu bé cảm thấy như thế nào. Tôi đánh rơi những cái xô đó, và tôi đi về nhà thật nhanh như có thể được, hết to hết sức.

<sup>68</sup> Và có những con rắn hổ mang trong miền đó, những con rắn, và chúng rất độc. Mẹ nghĩ, đi dọc một mé vườn có lẽ tôi đã giẫm chân phải một con rắn độc và bà chạy đến để gặp tôi. Và tôi đã

nhảy lên trong đôi tay bà, la hét, ôm lấy và hôn bà. Và bà hỏi, “Chuyện gì vậy, con bị rắn cắn không?” Bà nhìn khắp người tôi.

Tôi nói, “Không, Mẹ ơi! Có một người trong cây đó ở dưới đó.”

<sup>69</sup> Và bà nói, “Ồ, Billy, Billy! Kể tiếp nào?” Và bà bảo, “Con có dừng lại và đi ngủ không?”

<sup>70</sup> Tôi nói, “Không, mẹ ơi! Có một người trong cây đó, và Ngài bảo con đừng uống rượu và đừng hút thuốc.”

<sup>71</sup> “Uống các thứ rượu ứt-xki và—và các thứ.” Và tôi đang mang nước đến nhà máy rượu dưới ánh sáng trăng, ngay lúc đó. Và Ngài phán, “Con đừng bao giờ uống rượu hay làm ô uế thân thể của con trong bất kỳ cách nào.” Đó là vô đạo đức, anh em biết, và thời con nít của tôi...thời thanh xuân với phụ nữ. Và theo sự biết tốt nhất của tôi, tôi đã chưa một lần phạm tội như vậy. Chúa đã giúp tôi về những điều đó, và khi tôi đi tiếp anh em sẽ tìm thấy. Vậy thì, “Đừng uống rượu cũng đừng hút thuốc, cũng đừng làm ô uế thân thể của con, vì sẽ có một công việc dành cho con làm khi con lớn hơn.”

<sup>72</sup> Ồ, tôi đã kể chuyện đó cho Mẹ, và—và bà chỉ cười tôi. Và tôi thực sự bị kích động. Bà đã gọi bác sĩ, và bác sĩ bảo, “Ồ, cậu ấy chỉ bị căng thẳng quá, chỉ thế thôi.” Vậy bà đặt tôi vào giường. Và tôi chưa bao giờ, từ ngày đó cho đến nay, từng đi qua cây đó lần nữa. Tôi sợ hãi. Tôi đi xuống mé kia của khu vườn, bởi vì tôi nghĩ có một người trên cây đó và Ngài đang trò chuyện với tôi, Tiếng lớn sâu thẳm mà đã phán ra.

<sup>73</sup> Và rồi khoảng chừng một tháng sau đó, tôi đang chơi đánh bi bên ngoài với các em trai nhỏ của tôi, bên ngoài trong sân trước. Và đột nhiên tôi có một cảm giác lạ đến trên tôi. Và tôi dừng lại và ngồi xuống bên mé cây. Và chúng tôi đang ở ngay trên bờ Sông Ohio. Và tôi nhìn xuống về hướng Jeffersonville, và tôi nhìn thấy một cây cầu nổi lên và bắc ngang qua, con sông đó, bắc ngang qua dòng sông. Và tôi đã nhìn thấy mười sáu người đàn ông (Tôi đã đếm họ) rơi xuống nơi đó và mất mạng trên cây cầu đó. Tôi chạy vào thật nhanh và kể cho mẹ tôi, và bà nghĩ tôi ngủ mơ. Nhưng họ đã giữ điều đó trong trí, và hai mươi hai năm sau Cầu Municipal bây giờ (mà nhiều người trong anh em đi ngang qua khi anh em đi qua đó) đã bắc ngang qua dòng sông ở cùng một

chỗ, và mười sáu người đàn ông đã mất mạng lúc đang xây chiếc cầu đó bắc ngang qua dòng sông.

74 Nó không bao giờ không đúng hoàn toàn. Như anh em nhìn thấy Nó trong thính phòng ở đây, Nó đã là cách đó mọi lúc.

75 Bây giờ, họ nghĩ tôi chỉ bị căng thẳng. Mà, tôi là một người hay căng thẳng, thật thế. Và, nếu anh em từng để ý, những người mà có—có xu hướng tâm linh thường căng thẳng.

76 Hãy nhìn những nhà thơ và những vị tiên tri. Và nhìn xem William Cowper người đã viết bài hát nổi tiếng đó, “Có một nguồn suối đầy Huyết, chảy ra từ những mạch của Em-ma-nu-ên.” Anh em có bao giờ...Anh em biết bài hát đó. Tôi đã đứng bên phần mộ của ông cách đây không lâu. Anh Julius, tôi tin, tôi không biết, không...vâng, đúng vậy, đã có mặt với chúng tôi ở đó tại phần mộ của ông ấy. Và—và tại đó, sau khi ông đã viết bài hát đó, thần cảm đã rời khỏi ông, ông đã cố tìm dòng—dòng sông để tự tử. Xem đó, Thánh Linh đã lìa khỏi ông. Và những người giống những nhà thơ và các tác giả và...hay không phải...Tôi có ý nói những nhà tiên tri.

77 Hãy nhìn Ê-li, khi ông đứng trên ngọn núi và gọi lửa từ trời xuống và gọi mưa từ trời xuống. Rồi khi Thánh Linh lìa khỏi ông, ông đã bỏ chạy vì sự đe dọa của một người đàn bà. Và Đức Chúa Trời đã tìm thấy ông kéo ông ra khỏi hang động, bốn mươi ngày sau đó.

78 Hãy nhìn xem Giô-na, có đủ sự hà hơi khi Chúa đã xúc dầu cho ông để rao giảng ở đó tại Ni-ni-ve, cho đến nỗi một—một thành phố cỡ như St. Louis đã ăn năn mặc bao gai. Và rồi khi Thánh Linh lìa khỏi ông, chuyện gì đã xảy đến cho ông? Chúng ta tìm thấy ông trên ngọn núi sau khi Thánh Linh lìa khỏi ông, đang cầu nguyện với Đức Chúa Trời để cất sự sống của ông đi. Và, anh em thấy, đó là sự hà hơi. Và khi những điều này xảy ra, nó—nó làm điều gì đó với anh em.

79 Rồi tôi nhớ khi lớn lên. Tôi trở nên một thanh niên. (Tôi sẽ vội để kể trong chút thì giờ kế tiếp.) Khi tôi trở thành thanh niên tôi có những ý tưởng giống như tất cả những thanh niên. Tôi...đi học, tôi tìm những cô gái nhỏ. Anh em biết, tôi thật là rụt rè, anh em biết đấy. Và tôi—tôi cuối cùng đã kiếm được cho mình một

bạn gái nhỏ. Và giống như tất cả những cậu bé, tôi đoán, khoảng chừng mười lăm tuổi. Và—và vì vậy, ồ, nàng xinh đẹp. Chao ôi, nàng có đôi mắt giống như bồ câu, và hàm răng nàng giống như châu ngọc, và cổ nàng như cổ thiên nga, và nàng—nàng thật là xinh đẹp.

<sup>80</sup> Và một cậu bé khác, cậu ấy...chúng tôi là bạn thân, vì vậy cậu ta lấy chiếc xe T Ford đời cũ của cha cậu, và chúng tôi có một cuộc hẹn hò với những cô gái của chúng tôi. Và chúng tôi định lái xe, đưa họ đi chơi. Chúng tôi có đủ để mua khoảng mười lít xăng. Chúng tôi đã phải kích bánh xe sau lên để quay nó. Tôi không biết là anh em có từng nhớ điều đó hay không, anh em biết đấy, để quay nó. Nhưng chúng tôi—chúng tôi đã đi khá tốt.

<sup>81</sup> Và vì vậy tôi có một vài đồng năm xu trong túi mình, và chúng tôi dừng lại tại một nơi nhỏ và đã mua...anh em có thể mua được một ổ bánh mì kẹp thịt với một đồng năm xu. Và vì thế, ồ, tôi đã giàu, tôi có thể mua bốn ổ! Hiếu không? Và sau khi chúng tôi đã ăn những chiếc bánh kẹp thịt và uống Cô-ca, tôi bắt đầu lấy những cái chai lại. Và trước sự ngạc nhiên của tôi, khi tôi đi ra, (những người nữ thật sự bắt đầu sa ngã khỏi ân điển vào lúc đó, hay mất đi nữ tính) bồ câu bé nhỏ của tôi đang hút thuốc.

<sup>82</sup> Ồ, tôi luôn luôn có quan điểm của mình về một người nữ hút thuốc lá, và tôi đã không thay đổi điều đó một chút nào từ lúc đó trở đi. Đúng vậy. Đó là điều hạ cấp nhất mà nàng có thể làm. Và điều đó hoàn toàn đúng. Và tôi—tôi nghĩ tôi...Bây giờ, công ty thuốc lá có thể rượt tôi vì chuyện này, nhưng, tôi đang nói với anh em, đó chỉ là công việc quảng cáo của ma quỷ. Nó là kẻ giết người và sự phá hoại lớn nhất mà đất nước này có. Tôi thà để con trai tôi là kẻ say rượu còn hơn là một người hút thuốc. Đó là sự thật. Tôi thà nhìn thấy vợ mình đang nằm trên sàn nhà, say xỉn, hơn là nhìn thấy nàng với một điếu thuốc. Đó là cách...

<sup>83</sup> Vậy thì, Thánh Linh này của Đức Chúa Trời mà ở cùng tôi, nếu Đó là Thánh Linh của Đức Chúa Trời (như anh em có thể đặt câu hỏi), anh em đang hút thuốc lá có một cơ hội mong manh khi anh em đến đó, bởi vì điều đó thực sự...mỗi lần. Anh em để ý nó ở trên bục, cách mà Ngài lên án nó như thế nào. Đó là một điều

khủng khiếp. Hãy tránh xa khỏi nó. Hỡi quý bà quý cô, nếu chị em có phạm tội với thứ đó, làm ơn, nhưn Danh Đấng Christ, hãy tránh xa nó! Nó làm tan vỡ chị em. Nó sẽ giết chết chị em. Nó sẽ... Nó là một—nó là một bệnh ung thư ở tốc độ cao nhất.

<sup>84</sup> Các bác sĩ cố gắng cảnh cáo anh em. Và rồi họ có thể bán cho anh em thứ đó như thế nào! Nếu anh em đi xuống quầy thuốc tây và nói, “Mua...Tôi muốn mua năm mươi xu bình ung thư.”Ồ, họ sẽ đến khóa chúng lại. Nhưng khi anh em mua năm mươi xu thuốc lá, anh em đang mua một thứ giống như vậy. Các bác sĩ nói thế.Ồ, dất nước diên rồ vì tiền này. Nó quá tồi tệ. Nó là kẻ giết người. Nó đã được chứng minh.

<sup>85</sup>Ồ, khi tôi nhìn thấy cô bé duyên dáng đó đang hành động thực sự lạnh lẽ, điều thuốc này trong bàn tay của cô ta, điều đó như giết chết tôi, bởi vì tôi thực sự nghĩ tôi yêu nàng. Và tôi nghĩ, “Ồ...”

<sup>86</sup> Bây giờ, tôi bị gọi là một “người ghét phụ nữ,” anh em biết điều đó, vì tôi luôn luôn chống lại phụ nữ, nhưng không phải là chống lại các Chị em. Tôi chỉ chống lại cách mà phụ nữ hiện đại hành động. Đúng vậy. Những người nữ tốt nên làm theo.

<sup>87</sup> Nhưng tôi có thể nhớ khi máy nấu rượu của cha tôi còn đang chạy trên đó, tôi đã phải ra ngoài đó lấy nước và các thứ, thấy những thiếu nữ chưa đầy mười bảy, mười tám tuổi, ở trên đó say rượu, với những người đàn ông bằng tuổi tôi bây giờ. Và người ta phải làm cho họ tỉnh lại và cho họ uống cà phê đen, để về nhà nấu bữa ăn tối cho chồng họ.Ồ, điều gì giống như thế, tôi nói, “Tôi...” Đây là nhận xét của tôi lúc đó, “Họ không xứng đáng để một viên đạn tốt sạch sẽ giết họ.” Đúng thế. Và tôi đã ghét phụ nữ. Đúng thế. Và tôi phải quan sát mỗi cử động bây giờ, giữ để khỏi vẫn còn suy nghĩ điều giống như vậy.

<sup>88</sup> Vì vậy, nhưng bây giờ, một người nữ tốt đẹp là một viên ngọc trên mão triều thiên của người nam. Nàng nên được tôn quý. Nàng...Mẹ tôi là một người nữ, vợ tôi cũng vậy, và họ đáng yêu. Và tôi đã có hàng ngàn chị em Cơ-đốc là những người tôi kính trọng hết sức. Nhưng nếu—nếu họ có thể tôn trọng những gì Đức Chúa Trời đã tạo nên họ, thiên chức làm mẹ và một nữ hoàng đích thực, điều đó tốt lắm. Nàng là một trong những điều tốt đẹp

nhất mà Đức Chúa Trời có thể ban cho người đàn ông, là một người vợ. Ngoài sự cứu rỗi, một người vợ là điều tốt đẹp nhất nếu nàng là một người vợ tốt. Nhưng nếu nàng không phải, Salô-môn đã nói, “Một đàn bà tốt đẹp là viên ngọc trên mào triều thiên của người đàn ông, nhưng một—một người đàn bà xấu tính hay một người đàn bà không tốt là nước lã trong máu người đó.” Và đúng thế, đó là điều tồi tệ nhất có thể xảy ra. Vì vậy một người nữ tốt đẹp...Thưa anh em, nếu anh em có một người vợ tốt, anh em nên tôn trọng nàng hết sức. Đúng thế, anh em nên làm điều đó. Một người nữ chân thật! Và, hồi những người làm con, nếu các bạn có một người mẹ chân thật mà ở nhà và cố gắng để chăm sóc các bạn, giữ cho áo quần các bạn sạch sẽ, đưa các bạn đến trường học, dạy cho các bạn về Chúa Jêsus, các bạn nên tôn quý người mẹ già dịu dàng đó với tất cả những gì ở trong các bạn. Các bạn nên tôn kính người đàn bà đó, vâng, thưa quý vị, vì bà là người mẹ thực sự.

<sup>89</sup> Họ nói về nạn mù chữ trên vùng núi Kentucky. Anh em thấy nó trong miền quê nghèo nàn thất học này ở đây. Nhưng một số người mẹ lớn tuổi ngoài đó có thể đến đây tới Hollywood và dạy cho quý vị những người mẹ hiện đại cách để nuôi nấng các con của mình. Quý vị để cho con gái bà về nhà một đêm với mái tóc xoắn tung lên, và tô môi...quần lót, (quý vị gọi thứ đó là gì?) đồ trang điểm họ thoa lên mặt, và áo cô ấy lệch hết cả về một bên, và đi chơi suốt đêm, say sưa, thưa anh em, bà sẽ bẻ một trong những nhánh cây trên ngọn cây mai châu đó và cô ấy sẽ không bao giờ đi chơi nữa. Tôi bảo cho anh em, cô ấy sẽ...Và nếu anh em có thêm một chút nữa của điều đó, anh em sẽ có một Hollywood tốt hơn chung quanh đây, và một đất nước tốt đẹp hơn. Đúng thế. Đó là thật. “Cứ cố gắng hiện đại đi,” đó—đó là một trong những thủ đoạn của ma quỷ.

<sup>90</sup> Lúc ấy, cô gái trẻ này, khi tôi nhìn cô ta, tim tôi thật chảy máu. Và tôi nghĩ, “Tội nghiệp cho cô gái trẻ.”

Và cô ấy hỏi, “Ồ, anh muốn có một điều không, Billy?”

Tôi đáp, “Không, cô à.” Tôi nói, “Tôi không hút thuốc.”

91 Cô ấy nói, “Vậy thì, anh nói là anh không khiêu vũ.” Họ muốn đi đến một buổi khiêu vũ và tôi không muốn đi. Vậy là họ bảo có một cuộc khiêu vũ ở dưới đó, cái mà họ gọi là Vườn Sycamore.

Và tôi nói, “Không, tôi không nhảy.”

92 Cô ấy nói, “Này, anh không nhảy, anh không hút thuốc, anh không uống rượu. Làm sao để anh có vui thú?”

93 Tôi đáp, “Ồ, tôi thích câu cá và tôi thích đi săn.” Điều đó không làm cô ấy hứng thú.

Vậy cô ấy nói, “Hút điếu thuốc này đi.”

Và tôi nói, “Không, cô à, cảm ơn. Tôi không hút thuốc.”

94 Và tôi đang đứng trên cái chắn bùn. Họ có một cái bậc lên xuống trên những chiếc xe Ford cũ, anh em còn nhớ, và tôi đang đứng trên cái chắn bùn đó, ngồi ở ghế phía sau, nàng và tôi. Và nàng hỏi, “Anh muốn nói anh sẽ không hút thuốc à?” Nói, “Và những cô gái chúng tôi có thần kinh vững hơn anh đấy.”

Tôi đáp, “Không, thưa cô, tôi không nghĩ tôi muốn làm điều đó.”

95 Nàng nói, “Ồ, anh thật là nhút nhát!”Ồ, chào ôi! Tôi muốn là một Bill rất nhiều, vì vậy tôi—tôi chắc chắn chẳng muốn chút gì nhút nhát cả. Xem đó, tôi muốn là một đấu thủ giật giải, đó là ý tưởng sống của tôi. Vì vậy tôi nói...“Nhút nhát! Nhút nhát!”

96 Tôi không thể chịu được điều đó, vậy tôi bảo, “Đưa nó cho tôi!” Tôi chìa tay ra, tôi nói, “Minh sẽ tỏ cho cô ta thấy là mình có nhút nhát hay không.” Rút điếu thuốc đó ra và bắt đầu đánh diêm. Bây giờ, tôi biết anh em thì...Bây giờ, tôi không chịu trách nhiệm cho những gì anh em nghĩ, tôi chỉ chịu trách nhiệm nói ra sự thật. Khi tôi bắt đầu bật điếu thuốc đó, thật kiên quyết để hút nó như là tôi cầm quyển Kinh Thánh này lên, đấy, thì tôi nghe điều gì đó kêu, “Huuusss!” Tôi cố gắng lần nữa, tôi đã không thể đưa nó vào miệng của tôi được. Và tôi bật lên khóc, tôi ném nó xuống. Họ phá lên cười tôi. Và tôi đi bộ về nhà, đi lên qua cánh đồng, ngồi xuống ngoài đó, khóc. Và—và đó là một đời sống kinh khủng.

97 Nhớ ngày nọ bố đi xuống dòng sông với những cậu con trai. Em trai tôi và tôi, chúng tôi phải lấy một con thuyền và đi lên

đi xuống dòng sông, săn tìm những cái chai để đổ rượu ứt-xki vào. Chúng tôi trả năm xu cho một tá chai, để họ cho nhặt dọc theo dòng sông. Và Bố có mặt với tôi, và ông có một trong những cái chai nhỏ dẹt...Tôi tin chúng là những cái chai nửa xị. Và có một cái cây bị đổ xuống, và Bố...Và người đàn ông này có mặt với ông, Ông Dornbush. Tôi đã có...Ông ta có một chiếc thuyền đẹp, tôi muốn tìm thiện cảm với ông ta vì tôi muốn sử dụng chiếc thuyền đó. Nó có một cái bánh lái tốt và thuyền của tôi thì không có bánh lái gì cả. Chúng tôi có những tấm bảng cũ để chèo. Và nếu ông ta để cho tôi sử dụng chiếc thuyền đó...Vì vậy, ông đã hàn lại và ông làm thiết bị chưng cất rượu cho Bố. Vì vậy ông...Họ tréo chân họ qua cái cây đó, và Bố với vào trong túi áo sau của ông và lôi ra một chai ứt-xki đẹp cũ, đưa nó cho ông và ông uống một hớp, đưa nó trở lại cho Bố và ông làm một hớp, và ông đặt nó xuống trên một cái chồi rễ bên mé cây chìa ra. Và Ông Dornbush cầm nó lên, nói, “Đây này cháu, Billy.”

Tôi nói, “Cảm ơn, cháu không uống.”

<sup>98</sup> Ông bảo, “Một người họ Branham, mà không uống sao?” Mọi người, gần như chết trong cơn say. Và ông ta nói, “Một người họ Branham, mà không biết uống rượu sao?”

Tôi đáp, “Không, thưa ông.”

“Không,” Bố nói, “Tôi đã nuôi một đứa nhút nhát.”

<sup>99</sup> Bố tôi gọi tôi là đứa nhút nhát! Tôi nói, “Hãy đưa cái chai đó cho con!” Và tôi lấy nắp đậy ra khỏi đầu chóp của nó, quyết định uống nó, và khi tôi bắt đầu dựng nó lên, “Huuuuuu!” Tôi đưa cái chai trở lại và tháo chạy xuống xuyên qua cánh đồng nhanh hết sức như tôi có thể, vừa khóc. Điều gì đó không chịu để tôi làm điều đó. Thấy không? Tôi không thể nói rằng tôi tốt chút nào (Tôi đã được xác định để làm điều đó), nhưng chính là của Đức Chúa Trời, ân điển, ân điển lạ lùng đã ngăn tôi lại khỏi làm những điều đó. Tôi muốn làm chúng, chính tôi, nhưng Ngài thật sự không cho phép tôi làm điều đó.

<sup>100</sup> Sau đó tôi tìm thấy một cô gái lúc tôi khoảng hai mươi hai tuổi, nàng người rất đáng yêu. Nàng là cô gái đi nhà thờ, giáo hội Lutheran nước Đức. Tên nàng là Brumbach, B-r-u-m-b-a-c-h, đến từ tên của Brumbaugh. Và nàng là một cô gái hiền lành.



Nàng không hút thuốc hay uống rượu, hay—hay nàng không nhảy đầm hay bất kỳ điều gì, một cô gái tốt. Tôi đã đi với nàng trong một thời gian ngắn, và tôi có thể...Lúc đó, khoảng hai mươi hai tuổi, tôi đã kiếm đủ tiền đến lúc tôi mua được một chiếc xe Ford cũ, và tôi...chúng tôi đi chơi trong những cuộc hẹn hò với nhau. Và vì vậy, lúc đó, không có nhà thờ Lutheran ở gần, họ đã dời từ Công viên Howard lên trên đó.

<sup>101</sup> Và vì vậy họ là...một mục sư, người đã tấn phong cho tôi trong giáo hội Truyền giáo Báp-tít, Tiến sĩ Roy Davis. Chị Upshaw, chính là người đã gửi Anh Upshaw đến cho tôi, hay là trò chuyện với anh ấy về tôi, Tiến sĩ Roy Davis. Và vì vậy ông đang giảng, và có giáo hội Báp-tít Đầu Tiên, hay nhà—nhà...Tôi cũng không tin đó là giáo hội Báp-tít Đầu Tiên, cũng là, nó là hội Truyền giáo... gọi là giáo hội Báp-tít Truyền giáo tại Jeffersonville. Và ông đang rao giảng tại chỗ đó vào lúc ấy, và chúng tôi sẽ đi nhà thờ vào ban đêm, vì vậy...và chúng tôi sẽ quay trở về. Và tôi chẳng hề gia nhập giáo hội, nhưng tôi chỉ thích đi với nàng. Bởi vì suy nghĩ chính yếu là “đi với nàng,” tôi chỉ có thể thật thà hết sức.

<sup>102</sup> Vậy rồi đi với nàng, và một ngày kia tôi...Nàng xuất thân từ một gia đình tử tế. Và tôi bắt đầu suy nghĩ, “Mình biết, mình biết, mình không nên làm mất thì giờ của cô gái đó. Thật không—thật không đúng, vì cô ấy là một cô gái tử tế, còn mình thì nghèo và—và mình...” Cha tôi bị suy sụp sức khỏe, và tôi—tôi...Chẳng có cách nào cho tôi để tạo dựng một cuộc sống cho một cô gái như thế, người mà đã quen ở một ngôi nhà đẹp và những tấm thảm trải trên sàn nhà.

<sup>103</sup> Tôi nhớ tấm thảm đầu tiên mà tôi đã từng nhìn thấy, tôi không biết nó là gì. Tôi bước quanh mé. Tôi nghĩ nó là thứ đẹp nhất mà tôi đã từng thấy trong đời mình. “Làm sao mà họ đặt thứ gì giống như thế trên sàn nhà?” Đó là tấm thảm đầu tiên tôi từng nhìn thấy. Nó là—nó là một trong những...Tôi tin nó được gọi là “những tấm thảm dệt.” Tôi có thể nghĩ điều đó sai. Loại gì đó giống như “liễu gai” hay thứ gì đó được buộc lại với nhau, và đặt nằm trên sàn nhà. Màu xanh lá cây và màu đỏ xinh đẹp, và hoa hồng đan ở giữa nó, anh em biết. Nó là thứ xinh đẹp.

104 Và vì vậy tôi nhớ tôi—tôi đã quyết định rằng hoặc là tôi phải hỏi cưới cô ấy, hay tôi phải bỏ đi và để cho người đàn ông tốt nào đó cưới nàng, người nào đó sẽ tốt đối với nàng, có thể tạo cho nàng một cuộc sống tốt và có thể tử tế với nàng. Tôi có thể tử tế với nàng, nhưng tôi—tôi—tôi chỉ đang kiếm được hai mươi xu một giờ. Vì vậy tôi không thể làm được nhiều lắm cho cuộc sống của nàng. Và tôi...Với tất cả gia đình mà chúng tôi phải chăm sóc, và Bố đã suy sụp sức khỏe, và tôi phải chăm sóc tất cả họ, vì vậy tôi đã có một thời kỳ rất gian khổ.

105 Do đó tôi nghĩ, “Ồ, điều duy nhất cho mình để làm là bảo nàng rằng mình—mình...nàng...mình—mình sẽ không trở lại, vì mình nghĩ quá nhiều về nàng để làm khổ đời nàng và để lừa dối nàng đi theo mình.” Và rồi tôi nghĩ, “Nếu người nào đó có thể nắm giữ nàng và cưới nàng, tạo nên một gia đình đáng yêu. Và có lẽ nếu mình không thể có được nàng, mình có thể—mình có thể biết rằng nàng hạnh phúc.”

106 Và vì thế tôi nghĩ, “Nhưng mình—mình thật sự—mình thật sự không thể bỏ nàng được!” Và tôi—tôi đã ở trong một tình trạng kinh khủng. Và ngày qua ngày tôi suy nghĩ về điều đó. Vì vậy tôi đã quá rụt rè để hỏi cưới nàng. Mỗi đêm tôi muốn quyết định, “Mình sẽ hỏi nàng.” Và, khi tôi, ừ, cái gì thế, những người nhẹ dạ, hay thứ gì đó mà anh em lấy vào...? Tất cả các anh em ngoài đó chắc có lẽ có một kinh nghiệm tương tự theo điều đó. Và một cảm giác thực sự khô hài, mặt tôi trở nên nóng. Tôi—tôi không biết. Tôi đã không thể hỏi nàng.

107 Vì vậy tôi đoán anh em tự hỏi tôi đã kết hôn như thế nào. Anh em biết gì không? Tôi đã viết cho nàng một bức thư và hỏi nàng. Và vì vậy nàng...Vậy thì, nó không phải là “Cô thân mến,” nó thêm một chút nữa (anh em biết) về mặt tình yêu hơn thế. Nó thật sự không phải là một—một thỏa thuận, nó là...Tôi—tôi đã viết nó tốt nhất, mà tôi có thể.

108 Và tôi hơi sợ bà mẹ của nàng. Mẹ nàng là...bà là loại người cứng rắn. Và, nhưng cha nàng là một cụ già Hà Lan thanh lịch, thật là một ông già tốt. Ông là nhà tổ chức của tình huynh đệ, nhà huấn luyện, trên đường hỏa xa, kiếm được khoảng năm trăm đô-la một tháng trong thời kỳ đó. Còn tôi kiếm được hai mươi xu một

giờ, đi cưới con gái của ông. Ừm! Tôi biết chuyện đó sẽ không bao giờ làm được việc. Mẹ của cô ấy thì rất...Này, bà là một thiếu phụ đẹp. Và bà—bà hầu như thuộc một trong những tầng lớp xã hội sang trọng này, anh em biết, và giống như khó tính, anh em biết, và vì vậy bà chẳng có ích gì nhiều cho tôi dù sao đi nữa. Tôi chỉ là một cậu bé quê mùa xứ nghèo, và bà nghĩ rằng Hope nên đi cùng với một chàng trai tầng lớp tốt hơn một chút, và tôi—tôi—tôi nghĩ là bà đúng. Và vì thế...Nhưng hồi đó tôi—tôi đã không nghĩ thế.

109 Cho nên tôi nghĩ, “Ồ, bây giờ, mình không biết như thế nào. Mình—mình không thể hỏi bố nàng, và mình—mình chắc chắn sẽ không hỏi mẹ nàng. Và vì vậy mình phải hỏi nàng trước hết.” Vì thế tôi đã tự viết một lá thư. Và buổi sáng đó trên đường đi làm, tôi bỏ nó vào trong hộp thư. Thư từ...Chúng tôi sẽ đi nhóm vào tối thứ Tư, và đó là vào sáng thứ Hai. Tôi đã cố gắng suốt cả ngày Chúa nhật để nói với nàng rằng tôi muốn kết hôn, và tôi thật sự đã không thể lấy đủ tinh thần.

110 Vì thế nên tôi thả nó vào trong hộp thư. Và tại chỗ làm việc ngày đó tôi chợt nghĩ, “Điều gì sẽ xảy ra nếu mẹ nàng giữ được lá thư đó?” Ồ, chao ôi! Rồi tôi biết tôi sẽ thất bại nếu—nếu bà nắm được nó, vì bà không quan tâm nhiều lắm về tôi. Thế đấy, tôi cứ vã mồ hôi ra.

111 Và tối thứ Tư đó lúc tôi đến, ồ, chao ôi, tôi nghĩ, “Làm thế nào mình sẽ đi lên đó? Nếu mẹ nàng nắm được lá thư đó bà thực sự sẽ làm việc với mình, vì thế mình hy vọng nàng nhận được nó.” Tôi ghi địa chỉ lá thư cho “Hope.” Đó là tên nàng, Hope. Và vì thế tôi nói, “Mình sẽ cứ viết nó ra ngoài đây cho Hope.” Và vì vậy... Và tôi nghĩ có lẽ nàng có thể không nhận được nó.

112 Vì thế tôi biết tốt hơn là dừng ở bên ngoài và thổi còi cho nàng để đi ra. Ồ, chao ôi! Và bất kỳ chàng trai nào mà không có đủ dũng khí để đi bộ đến căn nhà và gõ cửa và hỏi cô gái, không có chuyện được đi chơi với nàng dù thế nào đi nữa. Điều đó hoàn toàn đúng. Điều đó thật ngớ ngẩn. Điều đó thật xấu hổ.

113 Và vì vậy tôi đã dừng chiếc Ford cũ của tôi, anh em biết, và tôi đã đánh bóng loáng nó lên. Và vậy là tôi đi đến và gõ cửa.

Chao ôi, mẹ nàng đến cửa! Tôi hầu như không thể thở được, tôi nói, “Chào—chào—chào bà, Bà Brumbach?” Vâng.

114 Bà đáp, “Chào cậu, William.”

Tôi nghĩ, “Ừ-ờ, ‘William!’”

Và—và bà nói, “Mời cậu vào?”

115 Tôi đáp, “Cảm ơn bà.” Tôi bước vào bên trong cửa. Tôi nói, “Hope đã sẵn sàng chưa ạ?”

116 Và ngay lúc đó Hope đến tại đây nhảy cóc qua nhà, chỉ là một cô gái khoảng mười sáu. Và nàng nói, “Chào, Billy!”

117 Và tôi nói, “Chào, Hope.” Và tôi hỏi, “Em sẵn sàng đi nhà thờ chứ?”

Nàng đáp, “Chờ một chút.”

118 Tôi nghĩ, “Ồ, chao ôi! Bà ấy chưa hề nhận được nó. Bà ấy chưa hề nhận được nó. Tốt, tốt, tốt. Hope cũng chưa nhận được nó, vì vậy sẽ tốt thôi, vì có thì nàng hẳn nhắc điều đó với tôi.” Vậy là tôi cảm thấy khá tốt.

119 Và rồi khi tôi đi xuống nhà thờ, tôi chợt nghĩ, “Chuyện gì xảy ra nếu nàng đã nhận được nó?” Thấy không? Và tôi không thể nghe những gì mà Tiến sĩ Davis đang nói. Tôi nhìn sang nàng, và tôi nghĩ, “Nếu có lẽ nàng thực sự đang giữ nó lại, và nàng sẽ thực sự nói thẳng khi mình ra khỏi đây, vì đã hỏi nàng chuyện đó.” Và tôi không thể nghe những gì mà Anh Davis đang nói. Và—và tôi nhìn qua nàng, và tôi nghĩ, “Chao ôi, mình không thích từ bỏ nàng, nhưng...Và tôi—tôi...giờ phút thử thách cuối cùng chắc chắn sắp đến.”

120 Vì vậy sau buổi nhóm chúng tôi bắt đầu đi bộ xuống đường phố với nhau, đi về nhà, và—và chúng tôi bước tới chiếc Ford cũ. Và vậy là suốt dọc đường mặt trăng đang tỏa sáng rực rỡ, anh em biết, tôi nhìn qua và nàng xinh đẹp. Thưa các bạn, tôi ngắm nhìn nàng, và tôi nghĩ, “Chao ôi, mình muốn có nàng biết chừng nào, nhưng chắc rằng mình không thể.”

121 Và vì vậy tôi bước đi tiếp xa hơn một chút, anh em biết, và tôi ngắm nhìn nàng một lần nữa. Tôi hỏi, “Em cảm thấy thế nào—thế nào tối nay?”

Nàng đáp, “Ồ, tốt lắm.”

122 Và chúng tôi dừng chiếc Ford cũ lại và chúng tôi bắt đầu ra khỏi xe, anh em biết, đi vòng mé bên, đi bộ xung quanh góc phố và đi tới nhà nàng. Và tôi đang đi bộ đến cửa với nàng. Tôi nghĩ, “Anh biết đấy, nàng có lẽ đã không hề nhận được lá thư, vậy là mình có thể chỉ quên nó đi. Dẫu sao mình sẽ có một tuần lễ ân điển khác.” Vậy là tôi cảm thấy khá tốt.

Nàng nói, “Billy?”

Tôi đáp, “Vâng.”

Nàng nói, “Em đã nhận lá thư của anh.”Ồ, chao ôi!

Tôi hỏi, “Em nhận rồi à?”

123 Nàng đáp, “Ừ-m.”Ồ, nàng cứ tiếp tục bước đi, chẳng hề nói một lời khác.

124 Tôi nghĩ, “Hỡi người nữ, hãy bảo tôi điều gì đó đi. Đuổi tôi đi hay nói với tôi em nghĩ gì về nó đi.” Và tôi hỏi, “Em đã—em đã đọc nó à?”

Nàng đáp, “Ừ-m.”

125 Chao ôi, anh em biết một người nữ có thể giữ anh em trong tình trạng hồi hộp như thế nào.Ồ, tôi—tôi đã không có ý nói nó đúng cách đó, anh em biết đấy. Hiểu không? Nhưng, dù sao đi nữa, anh em biết, tôi—tôi nghĩ, “Tại sao em không nói điều gì đó?” Đấy, và tôi cứ tiếp tục. Tôi nói, “Em đã đọc hết không?”

Và nàng...[Băng trống—Bt.] “Ừ-m.”

126 Vì thế chúng tôi gần như đi đến cánh cửa, và tôi nghĩ, “Chao ôi, đừng bắt tôi lên hiên nhà, vì tôi có thể không thể vượt qua họ được, vậy em hãy nói với tôi bây giờ đi.” Và vì thế tôi cứ chờ đợi.

127 Và nàng bảo, “Billy, em thích làm điều đó.” Nàng nói, “Em yêu anh.” Đức Chúa Trời ban phước cho linh hồn nàng bây giờ, nàng ở trong miền Vinh hiển rồi. Nàng nói, “Em yêu anh.” Nói, “Em nghĩ chúng ta nên nói với cha mẹ chúng ta...cha mẹ về điều đó. Anh không nghĩ như vậy sao?”

128 Và tôi đáp, “Em yêu, lắng nghe này, chúng ta hãy bắt đầu điều này với một lời xác nhận năm mươi-năm mươi.” Tôi nói, “Anh sẽ

nói với bố em nếu em nói với mẹ em.” Để nàng bắt đầu với, việc nhỏ bặt phần xấu hơn.

Nàng bảo, “Được, nếu anh nói với Bố trước.”

Tôi nói, “Được rồi, anh sẽ nói với ông vào tối Chúa nhật.”

<sup>129</sup> Và vì thế tối Chúa nhật đến, tôi đưa nàng từ nhà thờ về nhà và tôi...Nàng cứ nhìn tôi. Và tôi nhìn, và lúc đó là chín giờ ba mươi phút, đó là lúc cho tôi để đi vào việc. Vì vậy Charlie đang ngồi tại bàn giấy của mình, đánh máy. Và Bà Brumbach đang ngồi ở góc, đang thêu đan gì đó, anh em biết, hay những cái móc nhỏ mà anh em đặt trên các thứ, anh em biết. Tôi không biết anh em gọi nó là gì. Và vì vậy bà đang làm thứ gì đó. Và Hope cứ nhìn vào tôi, và nàng nhíu mày với tôi, anh em biết, ra hiệu với bố nàng. Và tôi...Ồ, chao ôi! Tôi nghĩ, “Chuyện gì xảy ra nếu ông ấy nói, ‘Không’?” Vì vậy tôi bắt đầu đi tới cánh cửa, tôi nói, “Ồ, anh nghĩ tốt hơn anh nên đi.”

<sup>130</sup> Và tôi bước đến cánh cửa, và—và nàng bắt đầu đến cánh cửa với tôi. Nàng luôn luôn đến cánh cửa và chúc tôi “ngủ ngon.” Vậy là tôi bắt đầu đến cánh cửa, và nàng hỏi, “Anh không định nói với bố à?”

<sup>131</sup> Và tôi nói, “Ừm!” Tôi nói, “Anh chắc chắn đang cố gắng, nhưng anh—anh—anh không biết sẽ làm chuyện đó như thế nào.”

<sup>132</sup> Và nàng nói, “Em sẽ chỉ trở vào và anh gọi ông ra.” Vậy nàng đi trở vào và để tôi đứng đó.

Và tôi nói, “Charlie.”

Ông quay lại và hỏi, “Gì thế, Bill?”

Tôi nói, “Con có thể nói chuyện với ông một phút được không ạ?”

<sup>133</sup> Ông đáp, “Tất nhiên.” Ông quay lại từ bàn giấy của mình. Bà Brumbach nhìn ông, nhìn qua Hope, và nhìn tôi.

Và tôi nói, “Ông có thể ra ngoài hiên không?”

Và ông đáp, “Vâng, tôi sẽ đi ra.” Vậy là ông bước ra hiên.

Tôi nói, “Một đêm thật đẹp trời, phải không?”

Và ông đáp, “Vâng, đúng vậy.”

Tôi nói, “Thật là âm áp.”

“Chắc chắn vậy,” ông nhìn vào tôi.

<sup>134</sup> Tôi nói, “Cháu đã làm việc rất cực nhọc,” tôi nói, “ông biết, thậm chí đôi bàn tay của cháu đang có những vết chai.”

Ông nói, “Cậu có thể có được nó đấy, Bill.” Ồ, chao ôi! “Cậu có thể có được nó đấy.”

<sup>135</sup> Tôi nghĩ, “Ồ, thế là tốt hơn.” Tôi nói, “Ông nói thực chứ, Charlie?” Ông ấy nói... Tôi nói, “Charlie, này, cháu biết rằng cô ấy là con gái của ông, và ông có tiền.”

<sup>136</sup> Ông đưa tay ra và nắm lấy tay tôi. Ông nói, “Bill, nghe đây, tiền không phải là tất cả các thứ có trong đời sống con người.” Ông ấy nói...

<sup>137</sup> Tôi nói, “Charlie, cháu—cháu chỉ làm được hai mươi xu mỗi giờ, nhưng cháu yêu nàng và nàng yêu cháu. Và cháu hứa với ông, Charlie, rằng cháu sẽ làm việc cho đến lúc những...những vết chai này bong ra khỏi đôi bàn tay của cháu, để lo cho nàng. Cháu sẽ sống thành thật với nàng hết sức.”

<sup>138</sup> Ông nói, “Tôi tin điều đó, Bill.” Ông nói, “Hãy lắng nghe, Bill, tôi muốn nói cho cậu biết.” Nói, “Cậu biết đấy, hạnh phúc, không phải có tiền là có hạnh phúc.” Nói, “Cứ tốt với nó. Và tôi biết cậu sẽ làm tốt.”

Tôi nói, “Cám ơn ông, Charlie. Con chắc chắn sẽ làm điều đó.”

<sup>139</sup> Rồi đó là lúc nàng nói với Mẹ. Không biết nàng đã xoay xử như thế nào, nhưng chúng tôi đã kết hôn.

<sup>140</sup> Vì vậy, khi chúng tôi kết hôn, chúng tôi chẳng có thứ gì, chẳng có thứ gì trong nhà để giữ. Tôi nghĩ chúng tôi có hai hay ba đô-la. Vì vậy chúng tôi đã thuê một căn nhà, với giá bốn đô-la một tháng. Đó là một chỗ hai phòng cũ kỹ, nhỏ bé. Và người nào đó cho chúng tôi một cái giường xếp cũ. Tôi tự hỏi có người nào đã từng nhìn thấy cái giường xếp cũ chưa? Và họ đã cho chúng tôi cái đó. Và tôi đã đi xuống Sears và Roebucks và kiếm được một cái bàn nhỏ với bốn cái ghế, và nó—nó không được sơn, anh em biết, và chúng tôi đã có thứ đó đúng lúc. Và vậy rồi tôi đi qua chỗ Ông Weber, một người bán đồ tạp nhạp bỏ đi, và mua một cái bếp nấu ăn. Tôi trả bảy mươi lăm xu cho nó, và hơn một đô-la

cho những vĩ sắt đi kèm theo nó. Chúng tôi sắp đặt công việc nhà. Tôi nhớ lấy và sơn một cây lá cụm hoa trên những cái ghế, vì tôi đã sơn chúng. Và, ồ, mặc dầu vậy, chúng tôi hạnh phúc. Chúng tôi đã có nhau, vì đó là tất cả sự cần thiết. Và Đức Chúa Trời, bởi sự nhân từ của Ngài và thương xót của Ngài, chúng tôi là đôi vợ chồng trẻ hạnh phúc nhất có thể có trên địa cầu.

141 Tôi đã tìm thấy điều này, rằng hạnh phúc không bao gồm bao nhiêu của cải thế gian anh em sở hữu, nhưng cách anh em hài lòng với phần mà được phân bổ cho anh em.

142 Và, sau một thời gian, Đức Chúa Trời đã giáng xuống và ban phước cho căn nhà nhỏ bé của chúng tôi, chúng tôi có một bé trai. Tên nó là Billy Paul, ở trong sự hầu việc ngay lúc này tại đây. Và một ít lâu sau đó, khoảng mười một tháng, Ngài lại ban phước cho chúng tôi một lần nữa với một bé gái tên gọi là Sharon Rose, lấy từ chữ của “Hoa Hồng Sa-rôn.”

143 Và tôi nhớ một ngày kia tôi đã để dành tiền và tôi định có một kỳ nghỉ ngắn, đi lên một nơi, Hồ Paw Paw, để câu cá. Và trên con đường tôi trở về...

144 Và trong suốt thời gian này...Tôi đang bỏ sự trở lại đạo của tôi. Tôi đã trở lại đạo. Và đã được tấn phong bởi Tiến sĩ Roy Davis, trong giáo hội Truyền giáo Báp-tít, và đã trở thành một mục sư truyền đạo và có đền tạm mà giờ đây tôi đang giảng ở đó tại Jeffersonville. Và tôi đang chăn bầy hội thánh nhỏ đó. Và tôi...

145 Không có tiền, tôi đã chăn bầy hội thánh trong mười bảy năm và chưa bao giờ lấy một xu. Tôi không tin vào chuyện lấy...Thậm chí không có một cái đĩa lấy tiền dâng ở trong nó. Và những phần mười nào mà tôi có từ công việc, và vân vân, là có từ một cái hộp nhỏ ở phía sau của tòa nhà, có một tấm biển nhỏ ở trên đó, nói, “Hể các người đã làm việc đó cho một người trong những người rất hèn mọn này của Ta, ấy là các người đã làm cho Ta vậy.” Và thế thì đó là cách hội thánh được trả cho. Chúng tôi đã có một khoản vay mười năm để trả nó, và đã trả dứt trong chưa đầy hai năm. Và tôi chưa bao giờ nhận lấy tiền dâng loại nào.

146 Và rồi tôi đã có, ồ, một vài đô-la tôi đã để dành cho kỳ nghỉ của mình. Nàng làm việc, cũng, tại Xí nghiệp Áo Sơ-mi Fine. Một cô gái yêu kiều. Và mộ nàng chắc có lẽ phủ đầy tuyết hôm nay,



nhưng nàng vẫn còn ở trong lòng tôi. Và tôi nhớ khi nàng làm việc rất cực nhọc để giúp tôi có đủ tiền đi lên hồ này để câu cá.

<sup>147</sup> Và khi tôi từ hồ trở về, tôi bắt đầu thấy, đang đi vào Mishawaka và South Bend, Indiana, và tôi bắt đầu để ý những chiếc xe hơi có những tấm biển phía sau, nói, “Jésus Duy Nhất.” Và tôi nghĩ, “Điều đó nghe thật lạ, ‘Jésus Duy Nhất.’” Và tôi bắt đầu để ý những tấm biển đó. Và nó ở trên bất kỳ chỗ nào từ những chiếc xe đạp, những chiếc xe Ford, Cadillac, và những gì thêm nữa, “Jésus Duy Nhất.” Và tôi đi theo một vài người trong họ xuống, và họ đến một nhà thờ to lớn. Và tôi nhận ra họ là Ngũ Tuần.

<sup>148</sup> Tôi đã nghe về Ngũ Tuần, nhưng họ là một đám “cuồng tín thánh nằm trên sàn nhà và sùi bọt mép,” cùng mọi thứ mà người ta đã kể cho tôi. Vì vậy tôi không muốn liên quan gì với nó.

<sup>149</sup> Vì vậy tôi nghe tất cả họ đang có thái độ kỳ quặc ở trong đó, và tôi nghĩ, “Mình sẽ chỉ bước vào.” Vì thế tôi dùng chiếc Ford cũ của tôi và đi vào, và tất cả sự ca hát mà anh em đã từng nghe trong đời! Và tôi đến chỗ nhận ra có hai giáo hội lớn, một trong đó được gọi là P.A. của J.C., và P.A. của W., nhiều người trong anh em, dân sự có thể nhớ những tổ chức cũ ấy...Tôi nghĩ họ được gọi là liên hiệp, được gọi bây giờ, và được gọi là giáo hội Ngũ Tuần Liên Hiệp. Ồ, tôi đã lắng nghe một vài giáo sư của họ. Và họ đang đứng tại đó, ồ, họ đang giảng dạy về Chúa Jésus và Ngài vĩ đại biết bao, và mọi thứ vĩ đại như thế nào, và về “phép báp-têm bằng Đức Thánh Linh.” Tôi nghĩ, “Họ đang nói về cái gì vậy?”

<sup>150</sup> Và, sau một lát, người nào đó nhảy lên và bắt đầu nói tiếng lạ. Ồ, tôi chưa bao giờ nghe bất kỳ điều gì giống như thế trong đời. Và ở đây một người nữ nào đó đứng lên đi qua đó chạy thật nhanh hết sức. Rồi tất cả họ đứng lên và bắt đầu chạy. Và tôi nghĩ, “Ồ, anh em ơi, chắc chắn họ chẳng có những cách thức thờ phượng trong nhà thờ gì cả!” Cứ gào thét và la hét và có thái độ kỳ cục, tôi nghĩ, “Đây thật là một đám người lạ lùng!” Nhưng, anh em biết, điều gì đó về nó, mà tôi càng ngồi lâu hơn ở đó, tôi càng thích nó. Có điều gì đó dường như thật tốt. Và tôi bắt đầu quan sát họ. Và nó tiếp tục. Tôi nghĩ, “Mình sẽ chỉ chịu đựng với

họ một lát, bởi vì mình sẽ...Mình ở gần cánh cửa. Nếu có điều gì bắt đầu khinh suất, mình sẽ chạy ra ngoài cửa. Mình biết chỗ xe hơi mình đậu, chỉ ngay góc quanh.”

<sup>151</sup> Và tôi bắt đầu nghe một vài trong những thầy giảng của họ, là những học giả và các sinh viên. Ồ, tôi suy nghĩ, “Điều đó tốt.”

Rồi đến giờ ăn khuya, và họ nói, “Mọi người đến bữa ăn khuya.”

<sup>152</sup> Nhưng tôi nghĩ, “Đợi một phút. Mình có một đô-la và bảy mươi lăm xu để về nhà, và mình...” Đó là tất cả tiền tôi có để mua xăng. Chỉ lấy chừng đó để đi về nhà. Và tôi có chiếc Ford cũ của tôi, đó là một chiếc Ford cũ khá tốt. Nó không bị hư hỏng, nó giống như chiếc này ngoài đây, chỉ hao mòn thôi. Và nó...Tôi thực sự tin chiếc Ford đó sẽ đi được ba mươi dặm một giờ, nhưng dĩ nhiên đó là mười lăm ở mức độ này và mười lăm mức độ này. Anh em thấy, cộng nó lại với nhau, anh em có ba mươi. Và vì vậy nó...Tôi nghĩ, “Thôi được, đêm đó tôi nghĩ mình sẽ đi ra ngoài và sau đó...” Tôi đã ở lại cho buổi nhóm đêm đó.

<sup>153</sup> Và, ồ, người ấy nói, “Tất cả những thầy giảng, bất kể hệ phái nào, hãy lên bục giảng.” Ồ, có khoảng hai trăm người trong chúng tôi lên trên đó, tôi đã đi lên. Và vì vậy người ấy nói, “Bây giờ, chúng ta không có đủ thì giờ cho tất cả các anh rao giảng.” Người ấy nói, “Cứ đi ngang qua và nói anh em là ai và từ đâu đến.”

<sup>154</sup> Ồ, đến lúc của tôi, tôi nói, “William Branham, Báp-tít. Jeffersonville, Indiana.” Đi qua.

<sup>155</sup> Tôi nghe tất cả những người còn lại trong họ tự xưng họ, “Ngũ Tuần, Ngũ Tuần, Ngũ Tuần, P.A thuộc W., P.A.J.C., P.A.W., P...”

<sup>156</sup> Tôi đi ngang qua. Tôi suy nghĩ, “Ồ, mình đoán mình là vịt con xấu xí.” Vì thế tôi ngồi xuống, chờ đợi.

<sup>157</sup> Và, ngày đó, họ có những thầy giảng trẻ, tốt đẹp ngoài đó, và họ đã rao giảng một cách đầy quyền năng. Và rồi họ nói, “Người sắp mang đến sứ điệp tối nay là...” Tôi tin họ gọi người đó là, “Trưởng lão.” Và các mục sư truyền đạo của họ, thay vì “Mục sư khả kính,” đó là “Trưởng lão.” Và họ đã đưa một ông cụ da màu

ra đó, và ông mặc một trong những chiếc áo choàng của thầy giảng thuở xưa. Tôi không nghĩ anh em từng nhìn thấy một cái áo như vậy. Một cái đuôi chim bồ câu dài ở phía sau, anh em biết, với một cái cổ bằng nhung, và ông có một cái viền tóc trắng nhỏ bao quanh đầu của mình. Ông cụ tội nghiệp, ông đi ra giống như thế này, anh em biết. Và ông đã đứng đó và quay lại. Và chỗ mà tất cả thầy giảng đã giảng về Chúa Jê-sus và sự vĩ đại...Ngài vĩ đại như thế nào, và đại loại như vậy, ông cụ già đó lấy đề tài của mình từ trong sách Gióp. “Các người ở đâu khi Ta đặt nền của thế gian, hay trong khi ấy các sao mai đồng hát hòa nhau và các con trai của Đức Chúa Trời cất tiếng reo mừng?”

158 Và ông cụ tội nghiệp đó, tôi nghĩ, “Tại sao họ không để một vài trong những người trẻ lên đó để giảng?” Tuyệt...chỗ đó đầy người và chật cứng. Và tôi nghĩ, “Tại sao họ đã không làm thế?”

159 Vậy cụ già này, thay vì giảng những gì đang diễn ra dưới đây trên đất, ông bắt đầu giảng luôn về những gì đang diễn ra trên Trời. Ồ, ông đưa Ngài lên vào lúc bắt đầu—vào lúc bắt đầu của thời gian, và mang Ngài trở lại trong sự Đến lần thứ Hai xuống cầu vồng ở chân trời. Ồ, tôi chưa bao giờ nghe giảng như vậy trong đời tôi! Khoảng lúc đó Thánh Linh đã đụng vào ông, ông đã nhảy lên cao cỡ đó và đập hai gót chân vào với nhau, ngửa đôi vai ra đằng sau và đi nhón chân khỏi bục giảng đó, nói, “Anh em không có đủ chỗ trên đây cho tôi để giảng.” Và ông đã có nhiều chỗ hơn tôi có ở đây.

160 Tôi nghĩ, “Nếu Linh Đó sẽ làm cho một ông già hành động giống như thế, Linh đó sẽ làm gì nếu Nó giáng trên mình?” Tôi—tôi nghĩ, “Có lẽ mình cần một ít Linh Đó.” Ồ, ông đi ra ngoài đó, tôi cảm thấy thật tiếc cho ông cụ. Nhưng, khi ông rời khỏi, tôi đang cảm thấy tiếc cho chính tôi. Và tôi nhìn ông đi ra khỏi đó.

161 Tôi đi ra ngoài đêm đó, và tôi nghĩ, “Bây giờ, buổi sáng kế tiếp mình sẽ không để cho người nào biết mình là ai, ở đâu.” Vì vậy tôi đã đi, và đêm đó tôi đã nằm đè lên chiếc quần tây mình. Tôi đã lấy...đi ra trong cánh đồng bắp để ngủ, và tôi đi xuống và mua cho tôi một vài ổ bánh mì nguội. Anh em...Tôi đã mua cả bó bánh mì với năm xu. Có một ống nước dưới đó, tôi lấy một ít nước. Vậy tôi biết điều đó sẽ kéo dài được một thời gian ngắn, vì

thế tôi lấy một ít nước và uống nó, và đi ăn các ổ bánh mì của tôi. Và trở lại và lấy nước uống nữa. Đi ra ngoài trên cánh đồng bắp, lấy hai chỗ ngồi và đặt chiếc quần tây vải sọc cũ của tôi trong đó, ẩn chúng trên ghế ngồi.

<sup>162</sup> Và, đêm đó, tôi đã cầu nguyện gần như suốt đêm. Tôi thưa, “Lạy Chúa, con đi vào điều gì đây? Con chưa bao giờ nhìn thấy những người tin kính như vậy trong đời.” Và tôi nói, “Xin giúp con biết được tất cả điều này là gì.”

<sup>163</sup> Và sáng hôm sau tôi đi xuống đó. Họ mời chúng tôi ăn điểm tâm. Dĩ nhiên, tôi không đến ăn với họ, vì tôi chẳng có gì để dâng hiến. Và tôi chỉ quay trở lại. Và sáng hôm sau khi tôi đi vào, ồ (tôi ăn một vài ổ bánh của mình), và ngồi xuống. Và họ lấp vào một cái mi-crô. Và tôi chưa bao giờ nhìn thấy một cái mi-crô trước đó, và tôi sợ cái đó. Vì thế họ...Và nó có một sợi dây nhỏ treo lên đây, và nó thòng xuống. Một trong những chiếc mi-crô giống như, thòng xuống. Và ông ấy nói, “Đêm qua, trên bục, có một thầy giảng trẻ tại đây, một người Báp-tít.”

Tôi nghĩ, “Ừm-ồ, mình chắc bị tra tấn bây giờ.”

<sup>164</sup> Và ông nói, “Anh ấy là thầy giảng trẻ nhất trên bục. Tên anh ấy là Branham. Có ai biết anh ấy ở đâu không? Hãy bảo anh ấy lên đây, chúng tôi muốn anh ấy mang đến sứ điệp buổi sáng.”

<sup>165</sup> Ồ, chao ôi! Tôi mặc chiếc áo thun ngắn tay, và quần vải sọc nhẵn, anh em biết đấy. Và những người Báp-tít chúng tôi nghĩ anh em phải có một bộ đồ vét-tông, để lên bục giảng, anh em biết đấy. Vì vậy...Và tôi—tôi chỉ ngồi thật im. Và trong suốt thời gian đó...Họ có buổi nhóm trên miền Bắc hời đó bởi vì (hội đồng quốc tế của họ) những người da màu không thể đến được nếu nó ở miền Nam. Họ có những người da màu ở đó, và tôi là dân miền Nam, tuy nhiên cách cư xử cứng nhắc, anh em thấy đó, nghĩ tôi tốt hơn người khác một chút. Và tình cờ là sáng hôm đó, ngồi xuống ngay bên tôi là một—một người da màu. Cho nên tôi ngồi và nhìn anh ấy. Tôi nghĩ, “Ồ, anh ấy là một người anh em.”

<sup>166</sup> Và ông ấy hỏi, “Có ai biết William Branham ở đâu không?” Tôi cúi xuống ghế giống như thế này. Vì thế người ấy nói, thông báo điều đó lần thứ hai, nói, “Có người nào ở bên ngoài” (ông ấy kéo cái mi-crô nhỏ này vào) “biết William Branham ở đâu

không? Hãy bảo anh ấy rằng chúng tôi muốn anh ấy lên bục giảng để ban phát sứ điệp buổi sáng nay. Anh là thầy giảng Báp-tít đến từ miền nam Indiana.”

167 Tôi cứ ngồi thật im và cúi xuống, anh em biết đấy. Dù sao đi nữa, không có ai biết tôi. Anh chàng da màu đó nhìn qua tôi, nói, “Anh có biết anh ấy ở đâu không?”

168 Tôi nghĩ. Tôi—tôi hoặc là tôi phải nói dối hay làm điều gì đó. Vậy tôi bảo, “Cúi đầu ở đây.”

Anh ấy hỏi, “Gì hả, thưa ông?”

Tôi đáp, “Tôi muốn nói với anh điều gì đó.” Tôi nói, “Tôi—tôi là người đó.”

Anh ấy bảo, “Ồ, hãy đi lên trên đó.”

169 Và tôi nói, “Không, tôi không thể. Thấy đó,” tôi nói, “tôi mặc cái quần vải pha lanh nhẵn cũ này và cái áo thun này.” Tôi nói, “Tôi không thể lên đó được.”

170 Anh ấy nói, “Những người này họ không quan tâm anh ăn mặc như thế nào. Đi lên đó đi.”

Tôi nói, “Không, không.” Tôi nói, “Giữ im lặng, đừng nói gì bây giờ.”

171 Và họ quay trở lại mi-crô một phút, nói, “Ai biết William Branham ở đâu không?”

172 Anh ấy nói, “Anh ấy đây! Anh ấy đây! Anh ấy đây!”Ồ, chào ôi! Tôi đã đi lên đó với chiếc áo thun đó trên người, anh em biết. Và ở đây tôi...

173 Ông ấy bảo, “Đi lên nào, Anh Branham, chúng tôi muốn anh đem đến sứ điệp.”Ồ, chào ôi, trước tất cả họ những thầy giảng, ừm, tất cả dân sự họ! Và tôi đi lên, anh em biết. Mặt tôi đỏ, và tai tôi đang nóng cháy. Và tôi đi luôn lên, chiếc quần vải pha lanh nhẵn và áo thun, thầy giảng, thầy giảng Báp-tít đang đi lên mi-crô, chưa bao giờ thấy một người như thế trước đó, anh em biết đấy.

174 Và tôi đứng lên đó, tôi nói, “Ồ, tôi—tôi—tôi không biết về điều này.” Tôi đang lóng ngóng, thật sự căng thẳng, anh em biết. Và—và tôi lật qua đây gần Lu-ca 16, và tôi nghĩ, “Ồ, bây giờ...” Và tôi—

tôi đã có đề tài, “Và người nhướn mắt mình lên trong âm phủ, và khóc.” Và tôi đã có...VẬY là tôi—tôi bắt đầu giảng, anh em biết, và tôi bắt đầu giảng và cảm thấy tốt hơn một chút. Và tôi nói, “Người nhà giàu ở trong âm phủ, và anh ta kêu khóc.” Ba chữ ngắn ngủi đó, giống như tôi có nhiều bài giảng giống như thế, “Người Tin Điều Này,” và “Hãy Nói Với Đá,” anh em đã nghe tôi giảng chúng. Và tôi nói, “Và rồi người đó khóc.” Và tôi nói, “Không có con cái ở đó, chắc chắn không có trong âm phủ. Rồi người khóc.” Tôi nói, “Không có những bông hoa ở đó. Rồi người khóc. Không có Đức Chúa Trời ở đó. Rồi người khóc. Không có Đấng Christ ở đó. Rồi người khóc.” Rồi tôi đã khóc. Điều gì đó nắm giữ lấy tôi. Chao ôi! Ồ, chao ôi! Sau đó, tôi không biết điều gì đã xảy ra. Khi tôi trở lại với chính mình, tôi đang đứng bên ngoài. Họ dân sự đang kêu gào và la hét và khóc lóc, và tôi, chúng tôi đã có một thì giờ đáng kinh sợ lạ lùng.

<sup>175</sup> Khi tôi đến bên ngoài có một người đến với tôi với chiếc mũ Texas lớn hết sức đội trên đầu, mang đôi ủng lớn, đi tới, nói, “Tôi là Trưởng lão A gì đó.” Thầy giảng, mang ủng cao bồi, mặc quần áo cao bồi.

Tôi nghĩ, “Ồ, chiếc quần vải pha-lanh nhãn của mình vậy thì cũng không tệ lắm.”

<sup>176</sup> Nói, “Tôi muốn anh xuống Texas và tổ chức cho tôi một buổi nhóm phục hưng.”

<sup>177</sup> “Ừ-m, để tôi ghi điều đó, thưa ông.” Và tôi đã ghi nó xuống như thế.

<sup>178</sup> Ở đây có một người đến mặc một trong những, loại quần mặc đánh gôn này, chỗ họ thường chơi gôn, anh em biết, mặc những cái quần chèn ngắn. Ông ấy nói, “Tôi là Trưởng lão A gì đó từ Miami. Tôi muốn anh...”

<sup>179</sup> “Chao ôi, có lẽ việc ăn mặc cũng chẳng quan trọng nhiều lắm.” Tôi nhìn nó, và tôi nghĩ, “Được rồi.”

<sup>180</sup> Vậy là tôi chộp lấy những điều này, và đi về nhà. Vợ gặp tôi, nàng hỏi, “Sao anh có vẻ thật hạnh phúc vậy, Billy?”

<sup>181</sup> Tôi đáp, “Ồ, anh đã gặp điều hay nhất. Ồ, đó là điều tốt nhất mà em từng thấy. Những người họ không hổ thẹn về niềm tin của

họ.” Và, ồ, tôi đã kể cho nàng tất cả về chuyện đó. Và tôi nói, “Và nhìn đây, em yêu, cả một loạt những lời mời. Những người đó!”

Nàng hỏi, “Họ không phải là những người cuồng tín thánh, phải không?”

182 Tôi nói, “Anh không biết họ là loại cuồng tín gì cả, nhưng họ có điều gì đó mà anh cần.” Hiểu không? Tôi nói, “Đó—đó là một điều mà anh chắc chắn.” Tôi bảo, “Anh đã nhìn thấy một cụ già, chín mươi tuổi, trẻ trở lại.” Tôi nói, “Anh chưa bao giờ nghe sự giảng dạy như vậy trong đời mình. Ồ, anh chưa bao giờ nhìn thấy một người Báp-tít giảng như thế.” Tôi nói, “Họ giảng cho đến lúc họ hết hơi, và uốn cong đầu gối của họ trên sàn nhà, quay trở lại, lấy hơi. Em có thể nghe được họ giảng cách hai khu phố, vẫn đang giảng.” Và tôi nói, “Anh—anh chưa bao giờ nghe như vậy trong đời.” Và tôi nói, “Họ nói một thứ tiếng lạ, và một người khác nói những gì mà họ đang nói về. Chưa bao giờ anh nghe như vậy trong đời!” Tôi hỏi, “Em có đi với anh không?”

183 Nàng đáp, “Anh à, khi em lấy anh, em sẽ gắn bó với anh cho đến khi cái chết chia lìa chúng ta.” Nàng nói, “Em sẽ đi.” Nàng nói, “Bây giờ, chúng ta sẽ nói cho mọi người.”

184 Và tôi nói, “Ồ, em nói với mẹ em và anh nói với mẹ anh.” Vậy chúng tôi...Tôi đã đi nói với Mẹ tôi.

185 Mẹ nói, “Ồ, chắc chắn, Billy. Bất kỳ điều gì mà Chúa đã kêu gọi con làm, nên làm nó đi.”

186 Và vì vậy Bà Brumbach cho gọi tôi đến. Đi lên. Bà hỏi, “Con đang nói đây về chuyện gì vậy?”

187 Và tôi đáp, “Ồ, thưa Bà Brumbach,” tôi nói, “bà chưa bao giờ thấy những người như vậy.”

Bà bảo, “Im đi! Im đi!”

Tôi nói, “Vâng, thưa bà.” Tôi nói, “Con xin lỗi.”

Và bà ấy nói, “Cậu có biết về đám người cuồng tín thánh đó không?”

188 Tôi nói, “Không, thưa bà, con không biết điều đó.” Tôi nói, “Họ—họ chắc chắn là những người tốt.”

189 Bà ấy nói, “Đúng là một ý tưởng! Cậu có nghĩ cậu có thể lôi con gái của tôi ra vào giữa những người như thế!” Nói, “Lố bịch! Đó chẳng là cái gì ngoài rác rưởi mà các giáo hội khác đã ném ra ngoài.” Bà nói, “Thật vậy! Cậu sẽ không đem con gái của tôi ra ngoài giống như thế.”

190 Và tôi nói, “Nhưng, mẹ biết, Bà Brumbach à, từ trong đáy lòng con, con cảm thấy rằng Chúa muốn con đi với họ những người đó.”

191 Bà ấy nói, “Cậu quay trở lại giáo hội của cậu cho đến lúc họ có thể có đủ tài chính cấp cho cậu một tư thất mục sư, và hành động giống như một người có ý thức.” Nói, “Cậu sẽ không đem con gái tôi ra ngoài đó.”

Tôi đáp, “Vâng, thưa bà.” Tôi quay lại và bước ra ngoài.

192 Và Hope bắt đầu khóc. Nàng đi ra, nàng nói, “Billy, bất kể Mẹ nói gì, em sẽ ở lại với anh.” Phước cho tấm lòng nàng!

Và tôi đáp, “Ồ, thế thì được lắm, em yêu.”

193 Và tôi thực sự không nghĩ đến điều đó nữa. Bà sẽ không chịu để con gái mình đi với những người như thế bởi vì “Nó chẳng là gì ngoài đồ rác rưởi.” Và vì thế tôi hồ như không nghĩ đến nữa. Đó là lỗi lầm tệ hại nhất mà tôi đã từng phạm trong đời, một trong những lỗi lầm tệ hại nhất.

194 Sau đó ít lâu, một vài năm sau, những đứa con ra đời. Và một ngày kia chúng tôi đã...Ở đó xảy ra trận lụt, vào năm 1937. Một trận lụt đã đến. Và chúng tôi...Tôi đang đi tuần tra vào thời gian đó và tôi đang cố gắng hết sức mình để mang nhiều người ra khỏi cơn lụt, những căn nhà đổ sập. Và vợ của chính tôi ngã bệnh, và nàng thực sự, thực sự bị bệnh viêm phổi. Và họ đã mang nàng ra...Bệnh viện thường trực quá đầy người đến nỗi chúng tôi không thể đưa nàng vào đó, vậy chúng tôi đem nàng đến chính—chính quyền ở đó họ có một căn phòng ngoài đó. Và vì vậy rồi họ gọi tôi ra ngoài. Và tôi luôn luôn sống trên dòng sông, và hoàn toàn là một người sông nước, vì thế tôi đang cố gắng để cứu dân chúng, cứu họ ra khỏi trận lụt. Và rồi tôi có thể...một...

195 Họ gọi cho tôi, nói, “Có một ngôi nhà trên Đường Chestnut, lụt sắp vào rồi. Có một bà mẹ và bảy con ở trong đó,” nói, “giá



như anh nghĩ con thuyền của anh, mô-tơ của anh có thể đi vào chỗ họ.”

Tôi đáp, “Ồ, tôi sẽ làm tất cả tôi có thể.”

<sup>196</sup> Và tôi, băng qua những cơn sóng đó. Con đập ở đó đã bị vỡ, và, ồ, chào ôi...cứ đang cuốn trôi thành phố. Và tôi cho nó chạy nhanh như có thể được, và cuối cùng băng ngang qua những đường hẻm và xuyên qua khắp nơi. Và tôi đến được đó gần chỗ con đê cũ có ở đó, nước đang tuôn qua. Và tôi nghe ai đó gào lên, tôi nhìn thấy một người mẹ đang đứng trên hiên. Và có những đợt sóng cuộn cuộn đổ qua như thế. Ồ, tôi đi lên lối này như có thể được, và đụng đến dòng nước và quay trở lại và đến phía bên đó. Tôi cho thuyền dừng lại kịp thời để cột nó quanh cái trụ, của cái cột, của cột cánh cửa hay cột cổng. Và tôi điều khiển cho con thuyền vào và chộp lấy người mẹ và đưa bà ra đó, và hai hay ba đứa con. Tôi tháo thuyền của mình và chở bà tới...lại. Đi ra trên đường xuống bên dưới, và đưa bà lên bờ, khoảng một dặm rưỡi ngang qua thành phố, cho đến lúc tôi đưa được bà đến bờ. Và rồi khi tôi đến được nơi đó, bà đã ngất xỉu. Và bà bắt đầu...bà la lên, “Con tôi! Con tôi!”

<sup>197</sup> Ồ, tôi nghĩ rằng bà có ý nói bà đã để lại đứa con bé bỏng trong căn nhà. Ồ, chào ôi! Tôi quay trở lại một lần nữa trong lúc họ đang chăm sóc bà. Và, tôi đến để tìm, đó là...hay là bà muốn biết cháu bé của bà đang ở đâu chỗ đó. Có một em bé khoảng ba tuổi, và tôi nghĩ bà có ý nói một đứa bé còn đang bú hay điều gì đó.

<sup>198</sup> Vậy là tôi quay trở lại và đi qua đó. Và khi tôi vào trong thuyền đó và đi vào bên trong và không thể tìm được em bé nào, và cánh cổng đã tuột ra và căn nhà bị ngập. Và tôi chạy thật nhanh và chộp lấy miếng—miếng ở đó mà làm nổi con thuyền của tôi, kéo vào trong thuyền, và kéo miếng đó và thả nó đi.

<sup>199</sup> Và nó đã đưa tôi ra ngoài vào trong dòng nước của sông chính lúc đó. Và khoảng mười một giờ ba mươi ban đêm, và trời cứ mưa đá và mưa tuyết. Và tôi chộp lấy sợi dây khởi động và tôi cố kéo thuyền đi, và nó không chịu chuyển động, và tôi cố gắng và nó không khởi động, và tôi đã cố gắng một lần nữa. Càng xa trên dòng nước đó, những con thác ở ngay dưới tôi. Và tôi đang cố gắng thật khó khăn, và tôi nghĩ, “Ồ, chào ôi, đây—đây là sự kết

thúc của mình! Nó là đây!” Và tôi cố gắng thật hết sức. Và tôi nói, “Lạy Chúa, xin đừng để con chết cái chết như thế này,” và tôi đã kéo và tôi cứ kéo.

200 Và điều đó quay trở lại với tôi, “Thế còn về cái đám rác rưởi đó mà người không chịu đi đến thì sao?” Hiểu không? Ừ-m.

201 Tôi lại đặt tay phía sau trên con thuyền, và tôi nói, “Đức Chúa Trời ôi, xin thương xót con. Đừng để con bỏ lại vợ và con của con như thế này, và họ ngoài đó đau ốm! Xin làm ơn!” Và tôi cứ kéo như thế, và nó không chịu khởi động. Và tôi có thể nghe tiếng gầm ở dưới đó, bởi vì tôi...Chỉ một vài phút, và, ồ, chao ôi, điều đó sẽ kết thúc. Và tôi nói, “Chúa ôi, nếu Ngài tha thứ cho con, con hứa với Ngài con sẽ làm bất kỳ điều gì.” Quý gối trong thuyền ấy ở đó, và tuyết đập vào mặt. Tôi thưa, “Con sẽ làm bất kỳ điều gì mà Ngài muốn con làm.” Và tôi kéo một lần nữa, và nó khởi động. Và tôi vịn hết ga có thể trên nó, và cuối cùng nó đã tới bờ.

202 Và tôi quay trở lại để tìm chiếc xe tải, chiếc xe tải tuần tra. Và tôi suy nghĩ về...Có một vài người trong họ bảo, “Này, chính quyền thực sự kiệt sức.” Vợ tôi và bé sơ sinh ở trong đó, cả hai đưa bé.

203 Và tôi đi ra ngoài chính quyền thật nhanh như có thể, và nước đang đứng sâu khoảng mười lăm bộ qua khắp tòa nhà. Và có một viên thiếu tá ở đó, và tôi hỏi, “Thưa thiếu tá, chuyện gì đã xảy ra với bệnh viện?”

Nói, “Này, đừng lo lắng. Ông có người nào ở trong đó không?”

Tôi đáp, “Có, một—một người vợ bị ốm và hai bé sơ sinh.”

204 Ông ấy nói, “Họ được đem ra hết rồi.” Nói, “Họ đang ở trên một xe hơi chở hàng và họ đang hướng về Charlestown.”

205 Tôi chạy, vào trong thuyền của tôi và...hay vào trong xe hơi của tôi, và thuyền của tôi ở đằng sau của nó, và chạy ra ngoài đó để...Và rồi những con sóng đã hạ xuống khoảng chừng rộng hai dặm rưỡi hay ba dặm. Và suốt đêm dài tôi đã cố gắng để...Vài người trong số họ nói, “Chiếc xe hơi, chiếc xe hơi tải hàng, đã bị cuốn trôi khỏi những lộ trình ngoài đó kẹt trên trụ cầu.”

<sup>206</sup> Thế đấy, tìm thấy chính mình bị bỏ trên một đảo nhỏ, ngồi ở đó trong ba ngày. Tôi có nhiều thì giờ để suy nghĩ về điều đó có phải Đó là đồ bỏ hay không. Cứ đập tay, “Vợ tôi ở đâu?”

<sup>207</sup> Cuối cùng khi tôi tìm thấy nàng, trong vài ngày sau khi tôi đi ra ngoài và băng qua, nàng trên đường đi lên Columbus, Indiana, trong Thính phòng Báp-tít chỗ mà họ làm giống một—một bệnh viện, các phòng bệnh trên những cái giường nhỏ của chính phủ. Và tôi chạy đến với nàng nhanh như có thể được, cố gắng tìm ra nàng ở đâu, kêu gào, “Hope! Hope! Hope!” Và tôi nhìn, nàng đang nằm trên một cái giường ở đó, và đã nhiễm bệnh lao phổi.

Nàng đưa bàn tay xương xẩu nhỏ bé của nàng lên, và nàng nói, “Billy.”

Và tôi chạy đến với nàng, và tôi nói, “Hope, em yêu quý.”

Nàng nói, “Em trông dễ sợ lắm, phải không?”

Tôi nói, “Không, em yêu, em trông được lắm.”

<sup>208</sup> Trong khoảng sáu tháng chúng tôi đã làm việc với mọi thứ chúng tôi có được, để cố gắng cứu sống nàng, nhưng nàng càng ngày càng trở nên yếu hơn.

<sup>209</sup> Một ngày kia tôi đang đi tuần tra và tôi bật máy thu thanh của mình lên, và tôi nghĩ tôi đã nghe họ nói, có tin nhắn trên đài truyền thanh, nói, “Cần William Branham, đến bệnh viện ngay lập tức, vợ sắp chết.” Tôi chạy xô trở lại bệnh viện nhanh như có thể được, bật đèn đỏ lên và thổi còi, và chạy đi. Và rồi tôi—tôi đến ở bệnh viện và tôi dừng lại, chạy vào. Đi xuống qua khắp bệnh—bệnh viện, tôi gặp một anh bạn thân quen mà chúng tôi cùng đi câu cá với nhau, chúng tôi cùng chạy với nhau khi còn là những đứa trẻ, Sam Adair.

<sup>210</sup> Bác sĩ Sam Adair, anh ấy là người mà được khả tượng đã đến cách đây không lâu và bảo anh về phòng khám bệnh. Và anh nói, nếu người nào nghi ngờ khả tượng, cứ gọi điện cho anh trả tiền, nếu anh em muốn biết là nó có đúng hay không.

<sup>211</sup> Và vì thế nên ở đây anh đi ra như thế, và anh cầm cái mũ trong tay. Anh nhìn tôi và anh chỉ bắt đầu khóc. Và tôi chạy đến với anh, choàng đôi cánh tay tôi quanh anh. Anh choàng đôi cánh tay của anh quanh tôi, nói, “Billy, cô ấy sắp đi rồi.” Anh

nói, “Tôi xin lỗi. Tôi đã làm hết sức mình, tôi đã có những nhà chuyên khoa cùng mọi thứ.”

Tôi nói, “Sam, chắc chắn nàng sẽ không chết đâu!”

Nói, “Vâng, nàng sắp đi rồi.” Và anh nói, “Đừng vào trong đó, Bill.”

Và tôi nói, “Tôi phải đi vào, Sam.”

Và anh ấy nói, “Đừng làm thế. Đừng, xin đừng.”

Tôi nói, “Hãy để tôi vào.”

Nói, “Tôi sẽ đi với anh.”

212 Tôi đáp, “Không, anh ở lại ngoài đây. Tôi muốn ở lại với nàng trong những phút cuối cùng của nàng.”

Nói, “Nàng bất tỉnh rồi.”

213 Tôi bước vào trong căn phòng. Và cô y tá đang ngồi đó, và cô ấy đang khóc vì cô và Hope là bạn học với nhau. Và vậy là tôi nhìn qua, và cô ấy bắt đầu khóc, đưa tay cô lên. Và bắt đầu bước qua.

214 Và tôi nhìn qua, và lay nàng. Nàng ở đó, nàng đã sụt xuống từ khoảng một trăm hai mươi cân, còn khoảng sáu mươi. Và tôi—tôi đã lay nàng. Và nếu tôi sống đến một trăm tuổi, tôi sẽ không bao giờ quên những gì đã xảy ra. Nàng trở người, và đôi mắt to lớn xinh đẹp ngược lên nhìn tôi. Nàng mỉm cười. Nàng hỏi, “Tại sao anh đã gọi em trở lại, Billy?”

Tôi nói, “Em yêu, anh vừa nghe buổi truyền thanh.”

215 Tôi cứ phải làm việc. Chúng tôi đang trong cảnh nợ nần và hàng trăm đô-la hóa đơn bác sĩ, và không có cái gì để trả cho nó. Và tôi chỉ phải làm việc. Và tôi đã gặp nàng hai hay ba lần một ngày, và mỗi đêm, và rồi thì nàng đã ở trong tình trạng đó.

Tôi hỏi, “Em muốn nói gì khi nói, ‘Gọi’ em ‘trở lại’?”

216 Nàng bảo, “Bill, anh đã rao giảng về Nó, anh đã nói về Nó, nhưng anh không có ý kiến Nó là gì.”

Tôi hỏi, “Em đang nói về điều gì vậy?”

217 Nàng đáp, “Thiên đàng.” Nàng nói, “Hãy nhìn,” nàng bảo, “em đang được một số người hộ tống về Nhà, những người đàn

ông hay những người đàn bà hay điều gì đó. Họ mặc đồ màu trắng.” Và nàng nói, “Em cảm thấy thanh thản và bình an.” Nói, “Những cánh chim xinh xắn lớn đang bay từ cây này đến cây kia.” Nàng nói, “Đừng nghĩ là em không tỉnh táo.” Nàng nói, “Billy, em sẽ nói cho anh biết những lỗi lầm của chúng ta.” Nàng nói, “Hãy ngồi xuống.” Tôi không ngồi; tôi quỳ xuống, nắm lấy tay nàng. Nàng nói, “Anh có biết lỗi lầm của chúng ta là ở đâu không?”

Và tôi nói, “Vâng, em yêu quý, anh biết.”

218 Nàng nói, “Chúng ta không nên nghe Mẹ. Họ là những người tốt.”

Và tôi nói, “Anh biết điều đó.”

219 Nàng bảo, “Hứa với em điều này, rằng anh sẽ đi đến với những người đó,” nói, “bởi vì họ đúng.” Và nàng nói, “Hãy nuôi dạy con cái của em giống như thế.” Và tôi...Nàng nói, “Em muốn nói với anh đôi điều.” Nàng nói, “Em sắp chết, nhưng” nói, “nó là...Em không—em không sợ sự chết.” Nói, “Điều đó—điều đó tốt.” Nàng nói, “Điều duy nhất, em ghét phải rời bỏ anh, Bill ạ. Và em biết anh phải nuôi hai đứa con nhỏ này.” Nàng nói, “Hãy hứa với em rằng—rằng anh sẽ không ở một mình và để cho các con của em bị đẩy từ nơi này đến nơi khác.” Đó là một điều đầy sự nhận biết của một người mẹ hai mươi mốt tuổi.

Và tôi nói, “Anh không thể hứa điều đó, Hope à.”

220 Nàng nói, “Xin hứa với em.” Nói, “Một điều mà em muốn nói với anh.” Nói, “Anh nhớ khẩu súng trường đó không?” Tôi quá say mê về súng. Và nàng nói, “Ngày đó anh muốn mua khẩu súng trường đó và anh đã không có đủ tiền để trả.”

Tôi đáp, “Vâng.”

221 Nàng nói, “Em đã để dành tiền của em, những đồng năm xu của em, cố gắng góp tiền mua khẩu súng trường đó cho anh.” Nàng nói, “Vậy thì, khi chuyện này qua rồi và anh quay trở về nhà, nhìn lên chiếc giường gấp...hay giường xếp, dưới mảnh giấy báo ở trên đầu, anh sẽ tìm thấy tiền ở đó.” Nàng bảo, “Hãy hứa với em anh sẽ mua khẩu súng trường đó.”

222 Anh em không biết tôi cảm thấy thế nào khi tôi nhìn thấy bảy mươi lăm xu (những đồng năm xu) đang nằm ở đó. Tôi đã mua khẩu súng trường.

223 Và nàng nói, “Anh có nhớ lần đó anh định đến khu thương xá để mua cho em một đôi vớ, và chúng ta định đi Fort Wayne không?”

Tôi đáp, “Có.”

224 Tôi đã đi vào từ việc câu cá, và nàng nói...Chúng tôi phải đi đến Fort Wayne, tôi phải giảng đêm đó. Và nàng nói, “Anh biết, em đã nói với anh, ‘Có hai loại khác nhau.’” Một thứ gọi là “vải mút-xơ-lin.” Còn cái khác là gì, tơ nhân tạo? Đúng vậy không? Tơ nhân tạo và vải mút-xơ-lin. Ồ, dầu là cái nào, mút-xơ-lin là tốt nhất. Đúng vậy không? Và nàng nói, “Bấy giờ, anh mua cho em một ít đôi vớ bằng mút-xơ-lin, loại thời trang.” Anh em biết cái đó mà cái có vật nhỏ ở phía sau của chiếc vớ, ở trên đầu không? Và tôi chẳng biết gì về quần áo phụ nữ, vì vậy tôi...

225 Và tôi đi xuống đường phố và nói, “Mút-xơ-lin, mút-xơ-lin, mút-xơ-lin, mút-xơ-lin,” cố gắng cứ nghĩ về, “mút-xơ-lin, mút-xơ-lin, mút-xơ-lin.”

Người nào đó nói, “Chào, Billy!”

226 Tôi nói, “Ồ, chào, chào.” “Mút-xơ-lin, mút-xơ-lin, mút-xơ-lin, mút-xơ-lin, mút-xơ-lin.”

227 Và tôi đi đến góc phố và tôi gặp Ông Spon. Ông ấy nói, “Chào, Billy, anh có biết cá rô bây giờ đang ăn mỗi phía cuối bến cảng không?”

Tôi đáp, “Chắc chắn không, đúng vậy không?”

“Đúng.”

Tôi nghĩ lúc ấy, khi tôi rời ông, “Thứ đó là gì?” Tôi đã quên nó.

228 Vì thế Thelma Ford, một cô gái mà tôi biết, làm việc tại cửa hiệu mười xu. Và tôi biết họ bán những chiếc vớ phụ nữ ở trên đó, thế là tôi đi đến. Tôi nói, “Chào, Thelma.”

Và cô ấy đáp, “Chào, Billy. Anh khỏe không? Hope thế nào rồi?”

229 Và tôi đáp, “Khỏe.” Tôi nói, “Thelma, tôi muốn mua một đôi vợ cho Hope.”

Cô ấy nói, “Hope không cần vợ.”

Tôi nói, “Cần, cô à, nàng chắc chắn cần.”

Nói, “Anh có ý nói tất dài.”

230 “Ồ, tất nhiên,” tôi nói, “đó là cái đó.” Tôi nghĩ, “Ừ-ờ, mình đã tỏ ra sự không biết của mình.”

Và cô ấy nói, “Chị ấy muốn loại gì?”

Tôi nghĩ, “Ừ-ờ!” Tôi nói, “Cô có loại gì?”

Cô ấy đáp, “Ồ, tôi có loại tơ nhân tạo.”

231 Tôi không biết được sự khác biệt. Tơ nhân tạo, mút-xơ-lin, tất cả có vẻ giống nhau. Tôi nói, “Đó là cái tôi muốn.” Cô ấy nói...Tôi nói, “Lấy cho tôi một đôi của chúng, loại bó sát.” Và cô ấy...Tôi đã nói cái đó sai. Nó là gì nhỉ? Mốt bó sát. “Mốt bó sát.” Và vậy là tôi nói, “Lấy cho tôi một đôi đó.”

232 Khi cô ấy đi đến trao chúng cho tôi, chúng chỉ gần ba mươi xu, hai mươi xu hay ba mươi xu, khoảng nửa giá.Ồ, tôi nói, “Cho tôi hai đôi.” Hiếu không?

233 Và tôi đi về nhà, và tôi nói, “Em biết không, em yêu quý, phụ nữ của em đi mua hàng khắp phố để tìm những món hời.” Anh em biết mình thích thể hiện sự vui mừng như thế nào. Và tôi nói, “Nhưng ở đây, nhìn đây, anh đã mua cho em hai đôi bằng giá mà em mua một đôi. Thấy không?” Tôi nói, “Ồ, đó là—đó là tài năng cá nhân của anh.” Đấy, tôi nói—tôi nói, “Em biết không, Thelma bán cho anh những đôi vợ này đây.” Tôi nói, “Có thể cô ấy đã để cho anh nửa giá của chúng.”

Nàng hỏi, “Anh đã mua tất mút-xơ-lin không?”

234 Tôi đáp, “Vâng, thưa quý cô.” Tất cả dường như giống nhau với tôi, tôi không biết có sự khác biệt nào.

235 Và nàng bảo tôi, nàng nói, “Billy.” Tôi nghĩ lạ lùng khi nàng đến Fort Wayne, nàng đã phải lấy một đôi vợ khác. Nàng nói, “Em tặng chúng cho mẹ anh,” nói, “chúng dành cho những phụ nữ lớn tuổi hơn.” Nói, “Em xin lỗi em đã làm thế.”

Và tôi đáp, “Ồ, điều đó được thôi, cung.”

236 Và nàng nói, “Bây giờ, đừng—đừng sống độc thân.” Và nàng nói...Nàng không biết rằng điều gì sắp xảy ra trong một vài giờ đồng hồ sau đó. Và tôi đã cầm đôi bàn tay yêu dấu của nàng trong lúc các Thiên sứ của Đức Chúa Trời đem nàng đi.

237 Tôi đi về nhà. Tôi không biết làm gì. Tôi nằm xuống đó ban đêm và tôi nghe...Tôi nghĩ đó là một con chuột nhỏ, trong cái lưới song cũ chỗ tôi đặt một số tờ báo ở đó. Và tôi dùng bàn chân đóng cánh cửa lại, tại đó có treo bộ ki-mô-nô của nàng ở đằng sau, (và đang nằm trong nhà xác đó). Và chỉ trong một lát người nào đó gọi tôi, nói, “Billy!” Và đó là Anh Frank Broy. Anh nói, “Cháu bé của anh sắp chết.”

Tôi hỏi, “Con của tôi à?”

238 Đáp, “Vâng, Sharon Rose.” Nói, “Bác sĩ ở trên đó bây giờ, và nói, ‘Nó bị lao màng não, nó bú sữa từ mẹ nó.’” Và nói, “Nó sắp chết.”

239 Tôi vào trong xe, đi lên đó. Và nó đấy, sinh vật nhỏ bé dễ thương. Và họ vội đưa nó đến bệnh viện.

240 Tôi đi ra để gặp anh ấy. Sam đến và bảo, “Billy, anh đừng đi vào phòng đó, anh phải nghĩ về Billy Paul.” Nói, “Nó sắp chết.”

Tôi nói, “Doc, tôi—tôi phải gặp con tôi.”

241 Anh ấy bảo, “Không, anh không thể vào được.” Nói, “Nó bị sưng màng não, Billy, và anh có thể làm nó lây sang Billy Paul.”

242 Và tôi đợi cho đến lúc anh ấy ra ngoài. Tôi không thể chịu đựng nổi nhìn thấy nó chết, và mẹ nó đang nằm dưới đó trong chỗ của người lãnh việc chôn cất. Tôi nói với anh em, con đường của người phạm tội là gian khổ. Và tôi—tôi đi, lách qua cánh cửa, và khi Sam đi ra ngoài và người y tá ra ngoài, tôi đi xuống tầng hầm. Đó là một bệnh viện bé nhỏ. Nó ở trong một chỗ biệt lập, và ruồi đậu trên mắt cháu bé. Và họ có một vật nhỏ...cái mà chúng ta gọi là “thanh chắn muỗi,” hay là cái lưới nhỏ phủ trên đôi mắt nó. Và nó sẽ...với cơn co giật nhỏ, cái chân mập mập nhỏ bé của nó đang cử động lên xuống giống như thế, và đôi bàn tay bé nhỏ của nó, với cơn co giật đó. Và tôi nhìn nó, và nó thực sự khá xinh xắn, khoảng tám tháng tuổi.



243 Và mẹ nó thường đặt nó ra ngoài đó với chiếc mũ ba sừng nhỏ đội lên, anh em biết, trong sân, khi tôi đến gần. Và tôi bóp còi, và nó kêu, “gu-gu, gu-gu,” vờn tay tới tôi, anh em biết đấy.

244 Và cháu bé yêu dấu của tôi nằm đó, đang hấp hối. Tôi nhìn xuống nó, và tôi nói, “Sharry, con có biết Bố không? Con biết Bố không, Sharry?” Và khi nó nhìn...Nó đang chịu đau đớn quá sức đến nỗi một mắt xanh xinh đẹp nhỏ bé của nó xé lên. Điều đó như xé nát tim tôi.

245 Tôi quỳ xuống, tôi thưa, “Lạy Chúa, con đã làm gì? Con đã không rao giảng Phúc âm trên những góc phố sao? Con đã làm mọi điều mà con biết phải làm. Đừng giữ điều đó chống lại con. Con chưa bao giờ gọi họ những người đó là ‘đồ bỏ.’ Đó chính là bà ta đã gọi họ những người đó là ‘đồ bỏ.’” Tôi nói, “Con hối tiếc là tất cả điều đó đã xảy ra. Xin tha thứ cho con. Đừng—đừng đem con của con đi.” Và trong lúc tôi đang cầu nguyện, giống như một màu đen...giống như một lớp màn hay một miếng vải giáng xuống. Tôi biết Ngài đã từ chối tôi.

246 Bây giờ, đó là lúc khó khăn nhất và thì giờ phản nghịch nhất trong đời tôi. Khi tôi đứng lên và nhìn nó, và tôi suy nghĩ...Sa-tan đặt vào trong trí của tôi, “Ồ, người muốn nói người đã rao giảng hết sức, và cách mà người đã sống, và bây giờ khi nó đến với con gái của chính người, Ngài sẽ gạt bỏ người?”

247 Và tôi đáp, “Đúng vậy. Nếu Ngài không thể cứu con gái của tôi, thì tôi không thể...” Tôi dừng lại. Tôi—tôi không biết điều gì để làm. Và rồi tôi nói điều này, tôi nói, “Lạy Chúa, Ngài đã ban nó cho con và Ngài đã cất nó đi, phước thay Danh Chúa! Thậm chí nếu Ngài cất con đi, con sẽ vẫn yêu Ngài.”

248 Và tôi đặt tay tôi trên nó, tôi nói, “Chúc phước cho con, con yêu quý. Bố muốn nuôi nấng con, với tất cả tấm lòng của bố muốn nuôi nấng con, và nuôi dạy con yêu mến Chúa. Nhưng các Thiên sứ đang đến với con, con yêu quý. Bố sẽ lấy thân thể nhỏ bé của con xuống và đặt nó trong đôi cánh tay của Mẹ. Bố sẽ chôn con với mẹ. Ngày nào đó Bố sẽ gặp con, con cứ chờ đợi trên đó với Mẹ.”

249 Khi mẹ của nó đang hấp hối, nàng nói, những lời cuối cùng nàng nói, nàng nói, “Bill, hãy ở lại cánh đồng.”

<sup>250</sup> Tôi nói, “Anh sẽ...” Nàng nói...Tôi nói, “Nếu anh ở trên đồng ruộng khi Ngài đến, anh sẽ đón và gặp gỡ các con. Nếu không, anh sẽ bị mất em. Và em đi qua phía tay phải của cửa lớn, và khi em thấy tất cả chúng đi vào, đứng ở đó và bắt đầu la lớn, ‘Bill! Bill! Bill!’ thật to hết sức. Anh sẽ gặp em ở đó.” Tôi hôn tạm biệt nàng. Tôi đang có mặt trên chiến trường hôm nay. Điều đó đã xảy ra cách đây gần hai mươi năm. Tôi đã hẹn với vợ tôi, tôi sẽ gặp nàng.

<sup>251</sup> Và tôi bỗng cháu nhỏ, lúc nó chết, và đặt nó vào trong đôi cánh tay của người mẹ, và chúng tôi đưa nó ra ngoài đến nghĩa trang. Và tôi đứng đó nghe Anh Smith, thầy giảng Giám Lý giảng tại tang lễ, “Tro trở về với tro, và bụi trở về với bụi.” (Và tôi suy nghĩ, “Trái tim về với trái tim.”) Nàng đã đi ở đó.

<sup>252</sup> Không lâu sau đó, một buổi sáng tôi bỗng bé Billy đến đó. Nó chỉ là một cậu bé. Nó đã...

<sup>253</sup> Đó là lý do nó gắn bó với tôi và tôi gắn bó với nó, tôi đã phải là cả Bố lẫn Mẹ (cả hai) đối với nó. Tôi lấy cái chai nhỏ của nó. Chúng tôi không đủ điều kiện đun nóng suốt đêm để giữ ấm sữa của cháu, tôi đặt nó dưới lưng của tôi như thế này và giữ cho sữa nóng bởi sức nóng của cơ thể tôi.

<sup>254</sup> Chúng tôi gắn bó với nhau như bạn thân, và một trong những ngày này khi tôi đi ra công trường truyền giáo tôi muốn trao cho nó Lời, và bảo, “Tiếp tục đi, Billy. Con hãy ở lại với Nó.” Một số người tự hỏi tại sao tôi cứ mang nó theo với tôi luôn. Tôi không thể bỏ nó. Thậm chí nó đã lập gia đình, nhưng tôi vẫn còn nhớ nàng bảo tôi, “Hãy ở lại với nó.” Và chúng tôi gắn bó với nhau giống như bạn thân.

<sup>255</sup> Tôi nhớ đi bộ quanh phố, cái chai ở dưới cánh tay của tôi, nó có thể bật lên khóc. Một đêm nó đã...chúng tôi bước ra ngoài ở sân sau ở đó thật...(Khi nàng sắp sinh ra nó, nàng bị nghẹt thở, và tôi...chỉ là một cô gái, anh em biết đấy.) Và tôi đi tới đi lui từ cây sồi già ở phía sau sân. Và nó đang khóc đòi Mẹ nó, và tôi chẳng có Mẹ nào để đem đến cho nó. Và tôi ẵm nó, tôi nói, “Ồ, cục cưng.” Tôi nói...

<sup>256</sup> Nó hỏi, “Bố ơi, mẹ con ở đâu? Có phải bố đã đặt mẹ vào trong lòng đất đó không?”

Tôi đáp, “Không, con yêu quý. Mẹ ổn thôi, mẹ ở trên Thiên đàng.”

257 Và nó nói điều gì ở đó, giống như giết chết tôi, vào một buổi chiều. Nó đang khóc, trời đã chập choạng tối, và tôi cõng nó trên lưng như *thế*, vác nó trên vai và vỗ về nó như *thế này*. Và nó bảo, “Bố ơi, đi kiếm Mẹ và mang về đây.”

Và tôi nói, “Cưng ơi, bố không thể kiếm được Mẹ. Chúa Jê-sus...”

Nói, “Thế thì, nói Chúa Jê-sus gửi mẹ đến cho con. Con cần mẹ.”

258 Và tôi nói, “Ồ, con yêu, bố...bố và con sẽ đi gặp mẹ lúc nào đó.”

Và nó dừng lại, nói, “Bố ơi!”

Và tôi hỏi, “Gì vậy?”

Nói, “Con đã nhìn thấy Mẹ trên tầng mây đó.”

259 Ôi chao, giống như giết tôi! Tôi nghĩ, “Chao ôi! ‘Con đã nhìn thấy Mẹ trên đám mây đó.’” Tôi gần như ngất xỉu. Tôi ôm đứa bé vào lòng tôi như *thế*, và giữ đầu cúi xuống, đi vào.

260 Ngày tháng trôi qua. Tôi không thể quên được điều đó. Tôi đã cố gắng làm việc. Không thể trở về nhà, nó không phải là căn nhà nữa. Và tôi muốn ở lại. Chúng tôi không có thứ gì ngoài những đồ dùng cũ kỹ, rách nát đó, nhưng nó là thứ gì đó mà nàng và tôi đã vui hưởng cùng nhau. Nó là gia đình.

261 Và tôi nhớ một ngày tôi đang cố gắng làm việc trong dịch vụ công cộng. Tôi đi lên lắp một dây điện phụ cũ, treo lơ lửng, đó là buổi sáng thật sớm. Và tôi leo lên cây thập tự này. (Và tôi không thể bỏ cháu bé đó. Tôi có thể nhìn thấy vợ tôi ra đi, nhưng cháu bé đó ra đi, chỉ là một sinh vật bé nhỏ.) Và tôi ở trên đó, và tôi đang hát, “Trên ngọn đồi xa xôi kia, Thập tự giá xù xì xưa đứng đó.” Và các dòng điện đầu chạy xuống máy biến thế và đi vào (anh em biết) dây phụ. Và tôi đang treo ở trên đó. Và tôi chột nhìn, và mặt trời đang lên đằng sau tôi. Và tại đó, đôi bàn tay tôi giang ra và dấu hiệu của Thập tự giá đó trên—trên sườn đồi. Tôi nghĩ, “Vâng, chính là những tội lỗi của tôi mà đã đặt Ngài ở đó.”

262 Tôi nói, “Sharon, cưng yêu, Bố muốn nhìn thấy con quá đỗi, cưng yêu. Bố muốn ẵm con trong đôi tay lần nữa biết bao, con bé nhỏ yêu dấu.” Tôi không kiềm chế được. Điều đó đã xảy ra nhiều tuần lễ. Tôi cởi găng tay cao su của tôi ra. Có dòng điện hai ngàn ba trăm vôn đang chạy ngay bên cạnh tôi. Tôi kéo đôi găng tay cao su của tôi ra. Tôi nói, “Đức Chúa Trời ôi, con ghét làm điều này. Con là người hèn nhát.” “Nhưng, Sharry, Bố sắp gặp con và Mẹ chỉ trong vài phút nữa.” Bắt đầu lôi găng tay của tôi ra, để đặt bàn tay mình trên hai ngàn ba trăm vôn đó. Nó hẳn đứt...Ồ, anh em thậm chí không còn chút máu nào trong người. Và vì thế tôi—tôi—tôi bắt đầu lôi găng tay đó ra, và điều gì đó đã xảy ra. Khi tôi tỉnh lại, tôi đang ngồi trên mặt đất với đôi bàn tay mình giơ lên giống như thế này, lên mặt của tôi, đang khóc. Đó là ân điển của Đức Chúa Trời, nếu không tôi đã không có một buổi nhóm chữa lành tại đây, tôi chắc chắn về điều đó. Đó chính là Ngài đang bảo vệ sự ban cho của Ngài, không phải tôi.

263 Tôi bắt đầu về nhà. Tôi bỏ cuộc, cất những đồ nghề của tôi đi. Và đi về, tôi nói, “Minh sẽ về nhà.”

264 Tôi khởi sự xung quanh căn nhà, và tôi lấy thư từ ở trong nhà, trời hầu như lạnh, và tôi đi vào. Chúng tôi có một căn phòng nhỏ, tôi đang ngủ trên một cái giường nhỏ ở đó, và sương giá đang đến, và cái bếp lò cũ đó. Tôi lấy thư từ và nhìn vào thư, và cái đầu tiên trên đó là khoảng tiết kiệm Giáng Sinh nhỏ của bé, tám mươi xu, “Cô Sharon Rose Branham.” Nó đấy, tất cả lặp lại lần nữa.

265 Tôi đã làm nghề gác rừng. Tôi đến được trong đó và lấy khẩu súng của tôi, súng ngắn, từ dây đeo. Tôi nói, “Chúa ôi, con—con không thể đi thế này được nữa, con—con sắp chết. Con—con bị hành hạ quá đỗi.” Tôi kéo lui cò súng, chĩa nó vào đầu tôi, quỳ xuống trên cái chõng trong căn phòng tối đó. Tôi nói, “Lạy Cha chúng con Đấng ở trên Trời, Danh Cha được tôn thánh. Nước Cha được đến, ý Cha được nên,” và như tôi cố gắng, và tôi bóp cò thật mạnh như có thể được, tôi nói, “ở đất như Trời. Xin cho chúng con hôm nay đồ ăn hằng ngày.” Và súng không nổ!

266 Và tôi nghĩ, “Ôi Đức Chúa Trời, có phải Ngài đang xé con thành những mảnh không? Con đã làm gì? Ngài thậm chí không

chịu để cho con chết.” Và tôi ném khẩu súng xuống, và nó bật nổ và bắn xuyên qua căn phòng. Tôi nói, “Lạy Chúa, tại sao con không thể chết và được thoát khỏi nó? Con thật không thể đi xa hơn nữa. Ngài phải làm điều gì đó với con.” Và tôi ngã xuống và bắt đầu kêu khóc trên chiếc giường nhỏ dơ bẩn, cũ kỹ của tôi ở đó.

<sup>267</sup> Và tôi phải đi ngủ. Tôi không biết tôi có ngủ hay không hay điều gì đã xảy ra.

<sup>268</sup> Tôi luôn luôn mong muốn đi ra ngoài miền Tây. Tôi luôn luôn muốn có một trong những cái mũ đó. Cha tôi đã tập luyện những con ngựa trong thời trai trẻ của ông, và tôi luôn muốn có một trong những chiếc mũ của họ. Và Anh Demos Shakarian đã mua cho tôi một cái ngày hôm qua, cái đầu tiên mà tôi đã có (từng có) giống như thế, một trong những loại mũ miền tây.

<sup>269</sup> Và tôi nghĩ mình đang đi xuống dọc theo khắp thảo nguyên, hát bài hát đó, “Có một bánh xe trên toa xe bị gãy, bảng hiệu trên đèn trang, ‘Rao bán.’” Và khi tôi đi dọc theo, tôi để ý một toa xe cũ được phủ lại, giống như một toa xe che bạt thảo nguyên, và bánh xe bị gãy. Dĩ nhiên, điều đó tượng trưng cho gia đình bị tan vỡ của tôi. Và khi tôi đến gần, tôi nhìn, và đứng đó một—một thiếu nữ, thật đẹp, khoảng chừng hai mươi tuổi, mái tóc bạch kim xõa dài và đôi mắt xanh, mặc đồ màu trắng. Tôi nhìn cô, tôi nói, “Chào cô?” Rồi đi tiếp.

Cô ấy nói, “Chào, Bố.”

<sup>270</sup> Và tôi quay lại, tôi nói, “Bố à?” “Sao,” tôi nói, “thế nào, Cô ơi, cô có thể...tôi có thể là bố của cô khi cô bằng tuổi tôi sao?”

<sup>271</sup> Cô ấy nói, “Bố, bố chỉ không biết bố đang ở đâu.”

Và tôi nói, “Cô muốn nói gì?”

<sup>272</sup> Cô ấy nói, “Đây là Thiên đàng.” Nói, “Trên đất con là bé Sharon của bố.”

“Ồ,” tôi nói, “cực cưng, con chỉ là bé sơ sinh.”

<sup>273</sup> Nói, “Bố ơi, trẻ sơ sinh không phải là trẻ sơ sinh ở đây, chúng bắt tử. Chúng không bao giờ trở nên già hay không bao giờ lớn lên.”

274 Và tôi nói, “Ồ, Sharon, con yêu quý, con—con là một thiếu nữ, xinh đẹp.”

Cô ấy nói, “Mẹ đang đợi bố.”

Và tôi nói, “Ở đâu?”

Cô ấy nói, “Tại trên nhà mới của bố.”

275 Và tôi nói, “Nhà mới à?” Họ Branham là những kẻ lang bạt, họ không có nhà, họ chỉ...Và tôi nói, “Ồ, bố chưa bao giờ có một ngôi nhà, cưng ạ.”

276 Cô ấy nói, “Nhưng bố có một ngôi nhà trên đây, Bố ạ.” Tôi không có ý nói là một em bé, nhưng nó rất thật đối với tôi. [Anh Branham khóc—Bt.] Khi tôi bắt đầu suy nghĩ về nó, tất cả điều đó quay lại lần nữa. Nói, “Bố có một căn nhà tại đây, Bố ạ.” Tôi biết mình có một căn nhà tại đó, ngày nào đó tôi sẽ đi đến với nó. Cô ấy nói, “Billy Paul, anh trai của con ở đâu?”

277 Và tôi nói, “Ồ, bố để lại nó tại nhà của Bà Broy, chỉ cách đây một vài phút.”

Nói, “Mẹ muốn gặp bố.”

278 Và tôi quay lại và nhìn, và có những tòa cung điện lớn vô cùng, và sự Vinh hiển của Đức Chúa Trời đến chung quanh chúng. Và tôi nghe ban đồng ca Thiên sứ đang hát, “Nhà tôi, Nhà êm dịu.” Tôi bèn đi lên những bước dài, chạy nhanh hết sức. Và khi tôi đến cửa, nàng đã đứng đó, mặc áo trắng, mái tóc đen, dài, ôm lấy lưng nàng. Nàng giơ đôi cánh tay ra, như nàng luôn luôn làm khi tôi mỗi một về nhà vì công việc hay điều gì đó. Tôi nắm đôi tay nàng, và tôi nói, “Em yêu quý, anh đã thấy Sharon ở dưới đó.” Tôi nói, “Nó đã trở thành cô gái đẹp, phải không?”

279 Nàng đáp, “Vâng, Bill.” Nàng nói, “Bill.” Choàng đôi cánh tay nàng quanh tôi, (và nàng nói) quanh vai tôi, nàng bắt đầu vỗ về tôi, nàng nói, “Đừng lo lắng về em và Sharon.”

Tôi nói, “Em yêu, anh không thể tránh được điều đó.”

280 Nàng nói, “Bây giờ Sharon và em tốt hơn anh.” Và nói, “Đừng lo lắng gì về em và con nữa. Anh hứa với em chứ?”

281 Và tôi nói, “Hope,” tôi nói, “anh thật cô đơn vì không có em và Sharon, và Billy khóc suốt vì em.” Tôi nói, “Anh không biết làm gì với nó.”

282 Và nàng nói, “Nó sẽ tốt thôi, Bill.” Nàng nói, “Cứ hứa với em anh sẽ không lo lắng nữa.” Và nàng nói, “Anh ngồi xuống chứ?” Tôi nhìn chung quanh và có một cái ghế lớn vô cùng.

283 Và tôi nhớ mình đã cố gắng mua một cái ghế dựa. Bây giờ, để kết thúc. Đã có lần tôi cố gắng mua một cái ghế. Chúng tôi chỉ có những chiếc ghế mặt bằng gỗ thường cũ—cũ dùng để đặt bữa ăn sáng. Chúng tôi đã phải sử dụng chúng, những chiếc ghế duy nhất mà chúng tôi có. Và chúng tôi có thể mua một trong những cái ghế dựa này mà anh em để ở phía sau, giống như một...Tôi quên cái loại ghế bành gì rồi. Và nó giá mười bảy đô-la, và anh em có thể trả trước ba đô-la và một đô-la mỗi tuần. Và chúng tôi đã mua một cái. Và, ồ, khi tôi đến trong...Tôi có thể làm việc suốt ngày, và giảng cho đến nửa đêm khắp những đường phố và bất kỳ chỗ nào mà tôi có thể rao giảng.

284 Và—và ngày kia tôi đã bị trễ những khoản trả góp của mình. Chúng tôi không thể trả được, và nó cứ nợ ngày nọ qua ngày kia, và cuối cùng một ngày họ đến và lấy cái ghế của tôi và đem nó đi. Đêm đó, tôi sẽ không bao giờ quên được, nàng đã nướng cho tôi một cái bánh nhân anh đào. Đồ vật cũ tầm thường quen thuộc, nàng—nàng—nàng biết tôi sẽ bị thất vọng. Và sau bữa ăn tối tôi nói, “Điều gì khiến em thật tốt đêm nay vậy, cưng?”

285 Và nàng nói, “Này, em có bảo những cậu bé ở hàng xóm đào cho anh một ít giun câu cá. Anh không nghĩ chúng ta nên đi xuống dòng sông và câu cá một chút sao?”

Và tôi đáp, “Đúng, nhưng...”

286 Và nàng bắt đầu khóc. Tôi biết có điều gì đó không ổn. Tôi có một ý tưởng vì họ đã gọi cho tôi một thông báo họ sẽ đến để lấy nó rồi. Và chúng tôi đã không thể trả góp một đô-la đó một tuần. Chúng tôi đã không thể, đã không...thật không đủ khả năng trả nổi. Nàng choàng tay ôm tôi, và tôi đi đến cửa và cái ghế của tôi đã mất rồi.

Nàng bảo tôi ở trên Đó, nàng hỏi, “Anh có nhớ cái ghế đó không, Bill?”

Và tôi đáp, “Vâng, em yêu, anh nhớ.”

Nói, “Đó là những gì mà anh đang suy nghĩ về, có phải không?”

“Phải.”

<sup>287</sup> Nói, “Ồ, họ sẽ không lấy cái này, cái này được trả cho rồi.” Nàng nói, “Hãy ngồi xuống chỉ một phút, em muốn nói chuyện với anh.”

Và tôi nói, “Em yêu, anh không hiểu được điều này.”

<sup>288</sup> Và nàng nói, “Hãy hứa với em, Billy, hãy hứa với em rằng anh sẽ không lo lắng nữa. Anh sắp quay trở lại bây giờ.” Và nói, “Hãy hứa với em anh sẽ không lo lắng nữa.”

Và tôi nói, “Anh không thể làm điều đó, Hope.”

<sup>289</sup> Và ngay lúc đó tôi tỉnh lại, trời tối ở trong căn phòng. Tôi nhìn chung quanh, và tôi cảm thấy cánh tay nàng quanh tôi. Tôi nói, “Hope, em có ở đây trong phòng không?”

<sup>290</sup> Nàng bắt đầu vỗ về tôi. Nàng bảo, “Anh sẽ hứa điều đó với em không, Bill? Hãy hứa với em là anh sẽ không cưới...không lo lắng nữa.”

Tôi đáp, “Anh hứa với em.”

<sup>291</sup> Và khi đó nàng vỗ nhẹ tôi hai hay ba lần, và nàng biến mất. Tôi nhảy lên và bật đèn lên, nhìn khắp nơi, nàng đã đi rồi. Nhưng nàng chỉ đi khỏi căn phòng. Nàng không biến mất, nàng vẫn còn đang sống. Nàng là một Cơ-đốc nhân.

<sup>292</sup> Billy và tôi đi đến mộ cách đây một thời gian, gói một bông hoa nhỏ cho mẹ và em gái nó, ngay vào một buổi sáng lễ Phục Sinh, và chúng tôi dừng lại. Cậu bé bắt đầu khóc, nó nói, “Bố ơi, mẹ của con ở dưới đó.”

<sup>293</sup> Tôi nói, “Không, con yêu quý. Không, mẹ không ở dưới đó. Em gái con không ở dưới đó. Chúng ta đã có ngôi mộ được xếp lại ở trên đây, nhưng con đường băng qua biển cả có một ngôi mộ mở ra nơi mà Chúa Jêsus đã sống lại. Và ngày nào đó Ngài sẽ đến, Ngài sẽ mang Em gái và Mẹ về với Ngài.”

<sup>294</sup> Tôi đang có mặt trên chiến trường hôm nay, thưa các bạn. Tôi—tôi thực sự không thể kể được nữa. Tôi...[Anh Branham



khóc—Bt.] Đức Chúa Trời ban phước cho các bạn. Chúng ta hãy cúi đầu một phút.

<sup>295</sup> Ôi Chúa! Nhiều lần, lạy Chúa, con chắc chắn dân sự không hiểu được, khi họ nghĩ những điều này đến dễ dàng. Nhưng sẽ có một ngày vĩ đại khi Chúa Jêsus đến và tất cả nỗi đau buồn này sẽ được lau sạch. Con cầu nguyện, Cha Thiên Thượng ơi, rằng Ngài sẽ giúp chúng con sẵn sàng.

<sup>296</sup> Và lời hứa cuối cùng ấy, khi con đã gặp nàng ở đó ngày ấy, con đã hôn lên má nàng sáng hôm ấy. Con tin rằng nàng đang đứng tại cây cột đó, đang kêu tên con. Con đã sống đúng với lời hứa ấy kể từ đó, Chúa ôi, khắp thế giới, trong mọi nơi, cố gắng mang đến Phúc âm. Con đang trở nên già nua, và mỗi một bây giờ, con mòn mỏi rồi. Một trong những ngày này con sẽ gấp lại quyển Kinh Thánh này cho lần cuối cùng. Và, Đức Chúa Trời ôi, xin giữ con trung tín với lời hứa đó. Xin giữ ân điển Ngài quanh con, Chúa ôi. Xin chớ để con nhìn vào những sự việc của đời sống này, nhưng sống cho những điều ở bên kia. Xin giúp con để sống chân thật. Con không cầu xin một chiếc giường đầy hoa thoả mái, không, Chúa ôi, khi Đấng Christ của con đã chết trong tình trạng đau khổ ở đó. Và tất cả những người còn lại họ đã chết như vậy. Con không cầu xin bất cứ điều gì dễ dãi. Chỉ để con chân thật, Chúa ôi, trung thực. Xin để dân sự yêu thương con để con có thể dẫn dắt họ đến với Ngài. Và ngày nào đó khi tất cả chấm dứt và chúng con nhóm nhau xung quanh dưới những cây xanh mãi mãi, con muốn nắm tay nàng và đưa nàng đi đến, để tỏ cho dân sự của Đền thờ Angelus và tất cả những người khác. Lúc đó sẽ là một thì giờ tuyệt vời.

<sup>297</sup> Con cầu xin ơn thương xót của Ngài ở lại trên mỗi người chúng con tại đây. Và những người có mặt tại đây, Chúa ôi, cầu xin luôn cho những người thậm chí chưa biết về Ngài. Và có lẽ họ có người yêu dấu nào đó bên kia biển cả nơi xa kia. Nếu họ chưa bao giờ kinh nghiệm sự ứng nghiệm về lời hứa của họ, cầu xin họ làm điều đó bây giờ, lạy Chúa.

<sup>298</sup> Trong lúc chúng ta cúi đầu xuống, tôi tự hỏi trong thánh phòng lớn vĩ đại này chiều nay, có bao nhiêu người trong các bạn nói “Anh Branham, tôi cũng, muốn gặp những người yêu

dấu của tôi. Tôi—tôi—tôi có một số người yêu dấu thực sự bên kia sông”? Có lẽ các bạn đã hứa rằng mình có thể gặp họ, có lẽ khi bạn nói với Mẹ “tạm biệt” trên đó ở ngôi mộ ngày đó, có thể khi bạn nói với Em gái “tạm biệt,” hay Bố, hay vài người tại mộ, hứa bạn sẽ gặp họ, và bạn—bạn chưa hề có sự chuẩn bị đó. Các bạn không nghĩ bây giờ là thì giờ tốt để làm điều đó sao?

<sup>299</sup> Xin lỗi vì nước mắt của tôi. Nhưng, ồ, chào ôi, anh em không nhận ra, thưa các bạn. Các bạn không biết thật—thật là một sự hi sinh! Nó hầu như, không phải là một chấm nhỏ, của câu chuyện cuộc đời.

<sup>300</sup> Bao nhiêu người trong các bạn muốn đứng lên bây giờ và bước lên đây để cầu nguyện, nói, “Con muốn gặp những người yêu dấu của con”? Hãy đứng lên từ giữa hội chúng và đi xuống đây. Các bạn sẽ làm điều đó không? Nếu người nào đó chưa bao giờ có sự chuẩn bị đó. Đức Chúa Trời ban phước cho ông, thưa ông. Tôi nhìn thấy một ông da màu đã có tuổi đi ra, những người khác đang đến. Hãy tự di chuyển, anh em trên những hàng trên ban công đó, cứ di chuyển ngay vào trong lối đi. Hay là đứng lên, anh em những người muốn được nhớ trong lời cầu nguyện đến ngay bây giờ. Vậy đó. Đứng ngay trên chân của mình. Tốt lắm. Hãy đứng lên, mọi nơi, các bạn nói, “Tôi có một người cha ở bên kia, tôi có một người mẹ hay một người yêu dấu ở bên kia. Tôi muốn đi gặp họ. Tôi muốn gặp họ trong sự bình an.” Mời anh em hãy đứng lên, cứ đứng trên chân của mình, bất kỳ chỗ nào trong cử tọa. Hãy đứng trên chân mình, mà nói, “Tôi muốn tin nhận.”

<sup>301</sup> Chúa ban phước cho bà, thưa bà. Chúa ban phước cho anh em phía sau đó. Và ban phước cho ông ở trên đó. Chúa ban phước cho ông ở đây, thưa ông. Đúng vậy. Phía trên ban công, Chúa ban phước cho anh em. Tất cả chung quanh, mọi nơi, hãy đứng tại chỗ của mình bây giờ để có một lời cầu nguyện, trong khi Đức Thánh Linh có mặt tại đây và đang vận hành trên những tấm lòng của chúng ta, để—để—để làm tan vỡ.

<sup>302</sup> Anh em biết đấy, những gì hội thánh cần hôm nay là sự tan vỡ. Chúng ta cần đi xuống tới Nhà của Thợ Gốm. Thần học do con người tạo ra cứng nhắc của chúng ta đôi khi không làm việc

thật tốt. Những gì chúng ta cần là một sự tan vỡ theo khuôn mẫu cũ, sự ăn năn trong tấm lòng chúng ta, trở nên mềm mại hướng về Đức Chúa Trời. Đó có phải là điều mà giờ đây hết thầy anh chị em sẵn sàng đứng lên không?

Chúng ta hãy cúi đầu rồi cầu nguyện.

<sup>303</sup> Ôi Chúa, Đấng đã mang lại Chúa Jêsus từ...từ kẻ chết, để xưng công bình cho tất cả chúng con bởi đức tin, sự tin. Con cầu nguyện, Chúa ôi, rằng những người này mà bây giờ đang đứng trên chân họ để tin nhận Ngài, con cầu xin sự tha thứ sẽ đến với họ. Và, Ôi Chúa, con cầu xin để họ sẽ tin nhận Ngài như là Đấng Cứu Rỗi và Vua và Người Yêu của họ, và có lẽ họ có một người mẹ hay một người cha hay người nào đó ngang qua biển cả. Có một điều chắc chắn, họ có một Đấng Cứu Rỗi. Xin cho họ được tha thứ những tội lỗi của họ, và tất cả những gian ác của họ được bôi xóa, để những linh hồn của họ có thể được rửa sạch trong Dòng Huyết của Chiên Con, và họ sống trong sự bình an từ rày về sau.

<sup>304</sup> Và ngày vinh quang nào đó khi tất cả chấm dứt, xin cho chúng con nhóm nhau lại tại Nhà Ngài, có mặt tại đó như là những gia đình không bị tan vỡ, để gặp những người yêu dấu của chúng con đang chờ đợi ở phía bên kia. Giờ này, chúng con giao phó họ cho Ngài, để “Ngài sẽ gìn giữ người trong sự bình an trọn vẹn vì lòng người nhờ cậy Ngài.” Xin nhậm lời, Chúa ôi, khi chúng con giao phó họ cho Ngài. Như Danh Chúa Jêsus, Con Ngài. A-men.

<sup>305</sup> Đức Chúa Trời ban phước cho anh em. Tôi tin chắc những nhân sự thấy chỗ anh em đang đứng, họ sẽ có mặt ngay với anh em trong một vài phút.

<sup>306</sup> Còn bây giờ với những người mà sắp nhận những tấm thẻ cầu nguyện. Billy, Gene và Leo ở đâu, họ ở phía sau không? Họ có mặt ở đây để phát ra những tấm thẻ cầu nguyện chỉ trong một vài phút. Người anh em sẽ giải tán hội chúng trong sự cầu nguyện, và những tấm thẻ cầu nguyện sẽ được phát ra. Chúng ta sẽ có mặt trở lại đây trong chốc lát, để cầu nguyện cho những người đau. Được rồi, thưa anh em.



*CHUYỆN ĐỜI TÔI* VIE59-0419A

(My Life Story)

Sứ điệp này được giảng bởi Anh William Marrion Branham, được ban phát bản gốc bằng tiếng Anh vào chiều Chúa nhật, ngày 19 tháng Tư, năm 1959, tại Đền thờ Angelus ở Los Angeles, California, U.S.A., được lấy từ một băng ghi âm từ tính và được in nguyên văn bằng tiếng Anh. Bản dịch Tiếng Việt này được in và phân phát bởi Cơ quan xuất bản Tiếng Đức Chúa Trời Được Ghi Âm.

VIETNAMESE

©2020 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

[www.branham.org](http://www.branham.org)

## Thông báo bản quyền

Tác giả giữ bản quyền. Sách này có thể được in tại nhà dành cho việc sử dụng cá nhân hay được phát ra, miễn phí, như một công cụ để truyền bá Phúc Âm của Chúa Jêsus Christ. Sách này không được bán, sao chép trên quy mô lớn, đăng trên trang web, lưu trữ trong hệ thống phục hồi, dịch sang những ngôn ngữ khác, hay sử dụng dành cho việc xin ngân quỹ mà không có sự cho phép được viết rõ ràng của Voice Of God Recordings®.

Để biết thêm thông tin hay tài liệu có sẵn khác, xin vui lòng liên hệ:

VOICE OF GOD RECORDINGS  
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.  
[www.branham.org](http://www.branham.org)